

JASON F. WRIGHT

Chiếc lọ Giáng Sinh điều kỳ

CHRISTMAS JARS

NHA XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

Chiếc Lọ Giáng Sinh Diệu Kỳ

Jason F. Wright

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

CUỘC GẶP GỠ ĐỊNH MỆNH

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19

Giới thiệu

Bạn có tin vào điều kỳ diệu đêm Giáng Sinh? Bạn có tin những điều ước, những món quà mà bạn hằng mong mỏi sẽ được gửi tới bạn theo một cách bí mật nào đó? Câu chuyện thật dễ thương và xúc động của Jason F. Wright cho chúng ta thấy tình yêu và sự diệu kỳ vẫn lan tỏa trong những đêm đông lạnh giá. Sự kỳ diệu không ở đâu xa xôi mà sự kỳ diệu chính ở sự quan tâm chân thành, lòng tốt của con người dành cho nhau trong cuộc đời này.

Chiếc lọ Giáng Sinh diệu kỳ gửi đến người đọc một thông điệp giản dị: Sự cảm thông, chia sẻ của mỗi người có thể mang lại phúc lành, niềm tin, hy vọng cho biết bao người xung quanh. Qua câu chuyện của Jason F. Wright, bạn sẽ biết thêm rằng Giáng Sinh không chỉ gắn liền với ông già Noel, những cây thông được trang hoàng lộng lẫy, những bản thánh ca, những điều nguyện ước, tâm trạng háo hức mong chờ được nhận quà của bầy trẻ nhỏ..., mà còn có một truyền thống rất ý nghĩa gắn liền với những chiếc lọ chứa đầy những đồng xu lẻ. Mỗi chiếc lọ như một lời chúc phúc cho người đón nhận nó. Để rồi chúng ta thêm hiểu ý nghĩa sâu sắc, cao đẹp của bài học Cho - Nhận. Để chúng ta thêm vững tin rằng dẫu có chia ly, nước mắt, cuộc sống này vẫn đẹp.

Mục lục

CUỘC GẶP GỠ ĐỊNH MỆNH

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

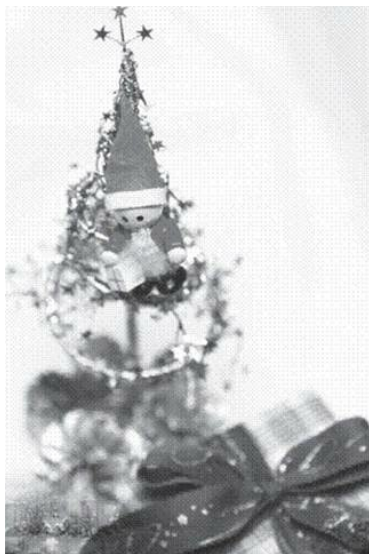
15

16

17

18

19

CUỘC GẶP GỠ ĐỊNH MỆNH

Vào cái hôm đáng nhớ ấy, khi đang một mình thưởng thức đĩa gà quay béo ngậy trong tiệm Chuck's Chicken 'n' Biscuits trên Quốc lộ 4, bà Louise Jensen bỗng nghe thấy tiếng khóc gất vọng ra từ buồng điện thoại công cộng phía sau lưng mình. Đó là một buổi chiều muộn ngày thứ Sáu, cũng là ngày cuối cùng trong năm. Những giờ phút cuối của năm cũ sắp qua, chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa là đến Giao thừa.

Louise lại gần nơi phát ra tiếng khóc và thấy một bé gái sơ sinh có đôi mắt xanh lơ đang nằm bơ vơ một mình. Quả thật Louise chưa từng nghĩ đến tình huống này bao giờ, nhưng bà lại là người vốn tin rằng không có việc gì trên đời này xảy ra mà không vì một mối lương duyên nào đó. Bà khom người, đưa hai tay cẩn thận ôm lấy đứa bé còn đỏ hỏn vào lòng. Chợt bà nhìn thấy một tờ giấy gấp đôi nằm bên trong chiếc khăn dày quấn quanh đứa bé. Đó là một phong thư với những nét chữ nguệch ngoạc viết vội và không hề có một dòng địa chỉ hay chữ ký. Louise có cảm giác như lá thư này được gửi cho chính bà chứ không phải ai khác:

Gửi tới ân nhân đang bỗng con gái tôi trên tay,

Giờ đây, cháu là con của ông bà. Là một người mẹ, chắc chắn tôi sẽ rất nhớ cháu. Nhưng tôi yêu con tôi nhiều đến nỗi tôi không thể để bé lớn lên trong hoàn cảnh mà tôi đang phải gánh chịu. Tôi không thể để con mình lớn lên bên cạnh một người cha thậm chí không hề muốn con mình có mặt trên cõi đời này. Càng không thể để con bé sống với một người mẹ suốt ngày phải trốn chạy. Khi con tôi lớn, ông bà làm ơn nói với nó rằng tôi yêu nó nhiều lắm, nhiều hơn cả bản thân tôi, hơn cả cuộc sống của tôi. Làm ơn nói với con bé rằng sẽ có một ngày nào đó, tôi sẽ lại được ôm nó trong vòng tay mình.

Trong hoàn cảnh hiện tại, tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Tất cả những gì tôi có thể làm là cố gắng mang lại cho nó một cuộc sống tốt hơn so với nếu ở với chúng tôi. Tôi chỉ còn biết hy vọng như vậy.

Louise là một phụ nữ trung niên đơn thân, sống bằng nghề tạp vụ với đồng lương ít ỏi mà bà phải khéo xoay xở lắm mới đủ trang trải cho những chi tiêu hằng ngày. Không biết tự bao giờ mà năm nào cũng vậy, Louise tự tạo cho mình một nếp quen là luôn đón Giáng sinh tại quán ăn nhỏ trên Quốc lộ 4 này. Nhưng năm nay, vào tuần trước lễ Giáng sinh, bà phải nằm liệt giường vì bệnh cúm. Những cơn sốt cao và chứng đau nhức toàn thân khiến lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu năm, bà đành phải bỏ lỡ bữa tiệc tối truyền thống của mình. Và hôm đó, khi đã khỏe lại, điều đầu tiên Louise muốn làm là đến tiệm Chuck's. Cũng chính hôm đó, có lẽ định mệnh đã sắp xếp cho bà một cuộc gặp gỡ quan trọng khiến cuộc sống của bà thay đổi hoàn toàn.

Louise nhìn quanh. Trong tiệm chỉ có vài thực khách đang ngồi túm tụm với nhau phía dãy bàn đối diện, tại đó có cây thông Noel được trang hoàng rực rỡ. Mọi người râm ran chuyện trò về những kế hoạch cho năm mới. Khuôn mặt họ mờ ảo trong ánh đèn trang trí xanh đỏ đang nhấp nháy theo một chu kỳ đều đặn được giăng trên bức tường phía sau. Tại quầy tính tiền, vợ của Chuck chủ quán đang loay hoay thay pin cho ông già Noel đồ chơi vẫn thường đứng nhún nhảy bên cạnh quầy vào mỗi dịp Giáng sinh. Không ai để ý đến Louise với đứa trẻ tội nghiệp. Cuộc đời đã gửi đến cho riêng bà một món quà tuyệt diệu trong ngày đặc biệt này.

Louise ôm chặt và ủ ấm đứa bé bên trong chiếc áo khoác dày mình đang mặc, đặt tờ giấy bạc mười đô-la trên bàn rồi nhanh chân bước ra khỏi cửa tiệm. “Chúc mừng năm mới!” - Vợ Chuck ngẩng đầu lên nói với theo. Ngay trước khi cánh cửa tiệm đóng lại, Louise ngoái đầu mím cười rồi tiếp tục sai

bước lên chiếc xe El Camino cũ kỹ đậu phía cuối bãi xe. Bà cẩn thận nhìn quanh hai lần, rồi mở cửa xe đặt đứa bé vào chiếc ghế bên cạnh, sau đó cho xe chạy với tốc độ thật chậm đi về hướng trung tâm thành phố. Trong đầu bà cứ ong lên hàng loạt câu hỏi mà bà biết có lẽ sẽ không bao giờ có câu trả lời. Và rồi bất giác bà cảm thấy biết ơn căn bệnh đáng ghét kia, bởi nếu mọi việc vẫn diễn ra như mọi năm thì có lẽ bà đã không có cơ hội gặp được thiên thần bé nhỏ này.

Chưa từng biết mặt bố, lớn lên trong sự chăm sóc của mẹ, Louise đã sớm học được tính tự lập. Năm lên mười, cô bé bắt đầu nhận giữ trẻ cho cả chục hộ gia đình trong khu chung cư cạnh nhà mình. Suốt thời thơ ấu, điều đọng lại sâu đậm nhất trong lòng Louise là nỗi vất vả của mẹ. Mẹ cô không bao giờ quản ngại bất kỳ công việc nào - dù là những việc vô cùng nặng nhọc - miễn sao có thể kiếm tiền nuôi anh em Louise lớn khôn và ăn học nên người. Nghĩ về mẹ, Louise lại nhớ về đôi bàn tay chai sần và nụ cười hiền hậu của bà. Mẹ luôn là nguồn an ủi lớn lao, là người Louise luôn tôn thờ với tất cả lòng biết ơn và kính trọng sâu sắc.

Khi anh trai bà tốt nghiệp trường đại học Kỹ thuật, còn bà tốt nghiệp phổ thông trung học, bà vẫn tiếp tục phụ giúp mẹ trong việc thu dọn hàng hóa tại các nhà hàng, khách sạn, siêu thị, cửa hàng rau quả và việc cả hai mẹ con yêu thích nhất là trông nom nhà cửa cho các hộ gia đình lân cận. Sau khi mẹ mất, Louise kế tục công việc của bà. Đó không đơn thuần chỉ là một công việc vì kế sinh nhai mà còn là niềm yêu thích của bà. Bà thích không khí đầm ấm của những gia đình mà mình làm việc, thích lau dọn mọi thứ sạch sẽ, giữ cho nhà cửa gọn gàng ngăn nắp, chuẩn bị những bữa ăn ngon và chăm sóc mọi người chu đáo. Đây cũng là một cách để Louise cảm thấy dường như mẹ bà vẫn ở gần đâu đây.

Ngay từ giây phút đặt đứa bé vào chiếc ghế dành cho trẻ sơ sinh và thắt dây an toàn cho nó, Louise đã cảm thấy một tình cảm trìu mến trào dâng trong lòng. Sang ngày hôm sau, niềm thương mến đó đã chuyển thành một tình yêu mãnh liệt, thế nên Louise quyết tâm sẽ giành được quyền dưỡng dục đứa bé này bằng mọi giá.

“Nó sẽ là con gái tôi.” - Louise nói với nhân viên xã hội phụ trách điều tra về nhận thân của bé gái. Và cho dù đã dùng mọi biện pháp tìm kiếm, tổ chức xã hội vẫn không thể tìm thấy bất kỳ thông tin nào về cha mẹ của đứa trẻ. Không một nhân chứng nào tại quán Chuck thấy mẹ bé mang bé đến vào ngày hôm ấy. Có lẽ người phụ nữ ấy không còn ở thị trấn. Sau nhiều tháng điều tra, phỏng vấn và qua nhiều thủ tục hành chính phức tạp, cuối cùng tòa án cũng chấp thuận để Louise nuôi đứa bé. Sau khi nhận quyết định của tòa án, trên đường về Louise nói với cô bé: “Giờ thì chúng ta đã là một gia đình rồi, con gái à. Nhưng để mẹ nghĩ xem sẽ gọi con bằng cái tên gì đây”.

Và rồi Louise đã chọn cho cô bé một cái tên gắn với niềm hy vọng về tương lai tốt đẹp mà bà sẽ cố gắng tạo dựng cho con. Một cái tên nhẹ nhàng đầy yêu thương: Hope.

Năm Hope lên năm, sau rất nhiều lần đắn đo cân nhắc, Louise quyết định chở Hope đến quán ăn Chuck's trên quốc lộ số 4 - nơi từ lâu cũng đã trở thành quán ăn yêu thích của hai mẹ con - và kể cho cô bé câu chuyện của 5 năm trước.

- Vậy ra mẹ không phải là mẹ ruột của con ư? - Hope hỏi.

- Tất nhiên mẹ vẫn là mẹ con chứ, con yêu. Nhưng ngoài mẹ ra, con còn có một người mẹ khác nữa, con có hiểu điều đó không?

Hope im lặng một lúc lâu rồi khẽ gật đầu.

- Nhưng mẹ ơi, liệu con có thể gặp lại mẹ ruột của con không?

- Mẹ chưa thể trả lời câu hỏi của con được, con yêu ạ. - Louise trả lời. - Nhưng mẹ tin chắc là mẹ con rất mong được gặp lại con đây. Không một người mẹ nào rời xa một thiên thần nhỏ đáng yêu như con đâu!

Cô bé con ngồi trầm tư, mân mê chiếc nón trong tay:

- Mẹ con có yêu con không?

- Tất nhiên là có rồi, con yêu. Chắc hẳn mẹ con rất yêu con nên mới quyết định trao cho con một cuộc sống mới tốt đẹp hơn.

Hope gật gù không hỏi gì thêm.

Một ngày nọ, khi hai mẹ con đang tay trong tay về nhà sau buổi bế giảng năm học mẫu giáo, Hope nói với mẹ về dự định tương lai của mình:

- Sau này con sẽ trở thành tổng thống hoặc một phóng viên thật nổi tiếng.
- Mẹ nghĩ nghề phóng viên sẽ hợp với con hơn đây, rồi mai này con gái bé bỏng của mẹ sẽ trở thành một nữ phóng viên tài ba. - Louise vừa nói vừa nheo nheo mắt.

Lúc đó, Louise không hề biết rằng lời tiên đoán của mình lại chính xác đến vậy.

Những ai quen biết Hope vẫn thường kháo nhau rằng cô bé đã biết viết ngay từ trong bụng mẹ. Từ khi còn nằm nôi, Hope đã thích cầm bút và giấy thay vì chơi lục lạc hay búp bê. Năm học lớp hai, Hope đã viết được vài vở kịch ngắn cho dịp liên hoan trường. Đến năm lớp ba, Hope viết một truyện ngắn thật cảm động về một chú chuột vô gia cư trúng số một khoản tiền kêch xù và đã dùng số tiền đó để cứu gia đình trong cơn khốn khó. Trong hai năm học lớp 4 và lớp 5, Hope đều đặn viết bài cho một tờ báo gia đình chỉ có một trang là tờ *The Jensen Report*. Lên lớp sáu, Hope đã biên soạn niên giám địa chỉ của tất cả họ hàng xa gần, bạn bè, thầy cô giáo cũ mà nhiều người trong số đó không có chút liên hệ nào với nhau. Quyển niên giám rất thành công và thu hút gần 40 người đăng ký thành viên qua email từ hơn 6 tiểu bang, kể cả từ Canada.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Hope lớn lên và trở thành một thiếu nữ xinh đẹp. Đôi mắt màu xanh lơ thuở thơ bé của cô giờ bỗng có thêm một quầng xanh lục bích xung quanh. “Mỗi khi nhìn sâu vào mắt con, mẹ có cảm tưởng như đang nhìn thấy hai hạt ngọc long lạnh ngời sáng!” - Louise vẫn thường âu yếm nói với con gái. Mái tóc vẫn cột cao trên khuôn cô trắng ngần của Hope càng ngày càng sậm màu hơn trước - điều vốn rất hiếm hoi đối với những người có nước da trắng và đôi mắt xanh như Hope.

Cô gái trẻ vẫn thường nghĩ về người mẹ ruột đã bỏ mình lại quán Chuck’s.

- Mẹ ơi, mẹ có nghĩ rằng mẹ ruột con vẫn đang sống đâu đó quanh đây không mẹ? Chắc là nhìn con rất giống mẹ con phải không? Mẹ có nghĩ là bà ấy cũng thích uống nước chanh đỏ hơn chanh vàng như con không? Liệu có khi nào bà nhớ đến con không mẹ?
- Có thể con à... Có thể lắm chứ! - Louise vẫn thường trả lời Hope như vậy. Về phần Hope, cô vẫn ấp ủ ước muốn một ngày nào đó sẽ được gặp lại mẹ ruột của mình, nhưng lý trí cô lại không cho phép cô kỳ vọng quá nhiều về điều đó. Cô sợ mình phải thất vọng khi tìm kiếm một con người giữa biển đời quá bao la và rộng lớn này.

Từ khi Hope lên hai, hai mẹ con duy trì truyền thống đón Giáng sinh bằng một buổi tối ngon lành tại quán Chuck’s. Bữa tiệc gồm có thịt gà, bánh quy kem và sau đó thực khách sẽ được phục vụ bánh nướng miễn phí ăn kèm kem va-ni thỏa thích. Hai mẹ con vừa thong thả dùng bữa vừa trò chuyện, đồng thời kín đáo quan sát từng thực khách trong quán, lòng thầm mong sẽ tìm được chút manh mối về mẹ ruột của Hope.

Suốt ba giờ quan sát, Hope luôn miệng nói với Louise:

- Rồi mẹ xem, mẹ ruột của con nhất định sẽ đến mà. Và lần nào cũng vậy, bà Louise sẽ trả lời con:
- Có thể lắm chứ, chúng ta cứ chờ xem.

Nhưng người phụ nữ bí ẩn đó vẫn chưa bao giờ xuất hiện. Và năm nào cũng vậy, Hope luôn kết thúc bữa tiệc bằng lời quả quyết:

- Chắc chắn là sang năm mẹ à! Con biết chắc như thế!

Lên trung học, Hope trở thành tổng biên tập trẻ tuổi nhất trong lịch sử của một tờ báo trường. Công việc yêu thích hàng ngày của Hope là lên ý tưởng, biên tập bài viết và bán quảng cáo. Thế nhưng, viết lách vẫn là ưu tiên số một của cô. “Đường như con bé sinh ra là để viết báo vậy!” - Louise vẫn thường nói với những người bạn của mình như vậy với niềm tự hào hiện rõ trong ánh mắt.

Sự kiện đáng nhớ nhất trong những năm trung học của Hope là một bài viết gây ảnh hưởng lớn trong giới học sinh sinh viên và được lựa vào Sách Kỷ Yếu của trường. Năm đó, cô giáo tư vấn nghề nghiệp của trường Hope bị bệnh nặng cần phải phẫu thuật ghép gan rất tốn kém mới mong giữ được mạng sống. Nhưng với hoàn cảnh của cô, để có được khoản tiền chi trả cho cuộc phẫu thuật ấy là một điều không tưởng. Bằng ngòi bút của mình, Hope kêu gọi một cuộc quyên góp khắp các trường trung học. Tổng số tiền thu được từ cuộc quyên góp ấy là 19.000 đô-la. Cô giáo được cứu sống, và bài viết cảm động của Hope giành được giải nhất cuộc thi báo chí học đường toàn quốc.

Một thời gian sau đó, tài năng đã giúp cô gái trẻ trúng tuyển vị trí phóng viên thực tập tại báo *Daily Record* - tờ báo địa phương uy tín trong khu vực. Được sống và làm việc trong môi trường mong ước, Hope hăng hái làm mọi việc được giao, từ pha trà nước, tiếp khách, đến phô-tô tài liệu, trả lời thư điện tử hay tiếp nhận bài vở của các cộng tác viên. Chỉ hai tuần sau khi tốt nghiệp trung học, cô được mời làm nhân viên chính thức.

Bàn làm việc của Hope là chiếc bàn bé xíu nằm khiêm tốn nơi góc phòng biên tập. Cô gái trẻ bắt đầu công việc với vị trí thấp nhất giữa những đồng nghiệp vốn lớn hơn cô cả về tuổi đời lẫn tuổi nghề. “Đó chỉ là bước khởi đầu thôi mẹ ạ!” - Hope nói với Louise khi cả hai mẹ con phô-tô tâm séc chi trả lương đầu tiên trong đời của cô để lồng vào khung kính. “Nhất định con sẽ giành được giải thưởng Pulitzer!” - Đó là mục tiêu của Hope. Cô muốn trở thành một nhà báo vĩ đại. Trên bức tường trước bàn làm việc khiêm tốn của Hope, cô treo ba bức ảnh chân dung của Bernstein, Woodward và Graham - những tấm gương lấy lòng trong nghề báo đã tạo động lực cho Hope phấn đấu không ngừng trên con đường đã chọn. Lông bện trong khung kính của bức ảnh thứ tư là dòng chữ được viết bằng nét bút rắn rỏi: “Tôi sẽ là người tiếp theo!”.

Hope chỉ làm việc khoảng hai mươi tám giờ một tuần, nên cô có thời gian để học thêm tại trường cao đẳng cộng đồng. Những khách hàng gọi điện thoại đến tòa báo để đặt in quảng cáo không thể ngờ được người tiếp chuyện họ lại là một cô gái chỉ mới mười tám tuổi sắc sảo, thông minh và đầy nhiệt huyết - người viết những mẫu quảng cáo hay và độc đáo nhất mỗi tuần chỉ với giá 29 đô-la. Không cây bút nào viết được những mẫu quảng cáo đặc sắc như Hope.

Sau một năm viết quảng cáo, Hope được cất nhắc sang chuyên mục bản tin địa phương. Những bài viết tinh tế về lễ hội mùa thu, về du lịch, hội sách... của cô tiếp tục gây chú ý. “Con có thể viết về những chủ đề như thế ngay trong lúc ngủ mẹ ạ. Chúng quá dễ. Con muốn được thử thách trong mảng đề tài khác khó hơn!” - Hope tâm sự cùng Louise.

- Phải biết kiên nhẫn, con gái ạ! - Louise âu yếm - Chỉ cần con bền chí, con có thể làm được tất cả những gì con muốn!

Thêm 18 tháng nữa tiếp tục trôi qua. Ngày Hope tốt nghiệp trường báo chí đã sắp đến. Trước kỳ lãnh lương, Hope nhận được quyết định bổ nhiệm vào vị trí quan trọng hơn. Tất nhiên người đầu tiên cô báo tin là mẹ, khi cả hai mẹ con đang dùng bữa ăn vừa mua vội bên ngoài.

- Thật tuyệt vời! - Louise reo lên. - Mẹ thật sự tự hào về con!

- Con sẽ viết bản tin nóng mẹ à, những bài viết của con sẽ được đưa lên trang nhất!
- Tất nhiên rồi, con yêu! Con rất có khiếu viết báo, mẹ biết điều đó từ khi con còn học mẫu giáo cơ.
- Và tất nhiên con cũng sẽ đoạt giải bài viết ấn tượng nhất trong năm nữa. Rồi con sẽ được mời làm việc tại tờ *Washington Post*.

Cứ thế hai mẹ con vừa thưởng thức từng mẫu khoai tây rán vừa râm ran về những kế hoạch mới, những dự định to lớn vốn là ước mơ cả đời của Hope. Bỗng Louise nhẹ nhàng kéo con gái sát vào lòng, ôm cô thật chặt và khẽ nói:

- Con này, thật không đúng lúc nhưng mẹ muốn con là người đầu tiên biết tin này. Mẹ bị ung thư con à.

Hope lặng người.

Suốt đêm hôm ấy, hai mẹ con thôn thức bên nhau đến tận sáng.

Không lúc nào Hope không nghĩ đến việc căn bệnh ung thư buồng trứng đang bào mòn cơ thể mẹ từng ngày từng giờ. Nỗi đau chỉ tạm nguôi ngoai khi Hope phải tập trung vào công việc mới. Một trong những nhiệm vụ của cô là thỉnh thoảng phải viết những bài xã luận dựa trên dân ý của một trong những biên tập viên kinh nghiệm của tòa soạn. Cô gái trẻ tra cứu từng chữ, chỉnh sửa từng câu, cân nhắc từng từ để rồi bài viết sẽ được đăng với cái tên của người khác. “Một ngày nào đó, chắc chắn mình sẽ được đứng tên bài viết như họ.” - Hope tự trấn an.

Thời gian cứ thế trôi qua. Các bài viết của Hope được chọn đăng ngày càng nhiều. Mỗi bài viết đều được Louise cắt ra và lồng khung kiếng cẩn thận, treo khắp căn hộ nhỏ ấm cúng của hai mẹ con.

Bệnh tình của Louise ngày càng xấu đi, khiến bà không thể tiếp tục làm việc được nữa. Bà đến từng hộ gia đình để nói lời từ biệt và miễn cưỡng chuyển giao công việc hiện tại cho một công ty có đội ngũ nhân viên mặc đồng phục chỉnh tề, luôn sẵn sàng phục vụ các khách hàng khi có nhu cầu. Hope thật sự không thể hiểu được vì sao công việc dọn dẹp cho các hộ gia đình lại khiến mẹ hạnh phúc đến vậy. Cô càng không hiểu vì sao chỉ với đồng lương eo hẹp từ công việc vất vả này mà mẹ vẫn có thể nuôi cô ăn học và lo toan bao việc khác. Dù sao Hope cũng cảm thấy nhẹ nhõm khi mẹ nghỉ ở nhà. “*Mẹ cần phải được nghỉ ngơi hoàn toàn. Từ bây giờ việc đi làm kiếm tiền sẽ là trách nhiệm của con.*” - Hope nói.

Mỗi sáng, Hope đều dậy sớm chuẩn bị điểm tâm cho hai mẹ con, sau đó cô hôn tạm biệt mẹ để đến tòa soạn. Suốt thời gian Hope đi làm, niềm vui của Louise là đọc lại những bài viết của con gái, cắt chúng ra rồi dán vào một cuốn sổ kỷ niệm. Buổi tối, hai mẹ con lại quây quần bên bữa cơm tối với không biết bao nhiêu chuyện để kể, bao nhiêu dự định để sẻ chia. Đó là những ngày thật êm đềm.

Vào những ngày cuối tuần, thường là vào thứ Bảy, hai mẹ con cùng đi dạo một vòng, mua sắm một vài vật dụng cần thiết và ghé vào quán Chuck’s thân thuộc để cùng ăn trưa.

Vào một chiều ấm áp như thế, Hope hỏi trêu mẹ:

- Mẹ ơi, sao hai mẹ con mình không ai tìm cho mình một bờ vai vững chãi để nương tựa nhỉ?
- Tuần này thì không được rồi con gái yêu, bắt đầu từ tuần sau nhé.
- Một ngày nào đó nhất định con sẽ tìm cho mẹ một người đàn ông lý tưởng. - Hope nói nhại giọng mũi khiến Louise phì cười.
- Vậy cuối tuần sau con nhớ nhắc mẹ đánh một lớp phấn nhẹ và thoa ít son nhé!

Nghe Louise nói vậy, Hope quay sang nhìn mẹ và nói:

- Ôi, thưa bà Jensen kính mến, trên đời này có một số phụ nữ thật sự không cần phải trang điểm đâu. - Hope cô ý trêu mẹ.

Không biết chính xác ngày sinh của Hope nên Louise đã chọn một ngày thật đặc biệt để điền vào giấy khai sinh của con. Đó là ngày 1 tháng Giêng, ngày khởi đầu của một năm mới, khởi đầu cho những cơ hội mới, cho niềm vui và niềm hy vọng - cũng giống như cái tên mà bà đã chọn đặt cho cô. Vào ngày sinh nhật lần thứ 23 của mình, Hope ngồi cạnh mẹ trong căn phòng khách nhỏ ấm cúng, mở món quà được gói khá cầu kỳ và lấy ra một cuốn sách.

- Con thích chứ? - Bà Louise cười lớn. Năm nào quà sinh nhật của Hope cũng là sách, và năm nay cũng không ngoại lệ.

- Con cảm ơn mẹ, nhưng ước gì con có thời gian để đọc hết bằng ấy sách hay mà mẹ mua.

- Sách không giúp con vào lúc này thì cũng lúc khác. Không bao giờ là phí khi bỏ tiền ra mua sách đâu con gái.

- Mẹ biết là con rất yêu sách mà. Nhưng con yêu mẹ hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Nói rồi Hope đi vào bếp lúi húi chuẩn bị nguyên liệu để làm một chiếc bánh kem nhân ngày đặc biệt này.

Đó là lần cuối cùng Hope được đón sinh nhật cùng với mẹ.

Giáng sinh năm đó, dẫu đang nằm viện và phải chịu đựng những cơn đau khủng khiếp có thể quật ngã mình bất cứ lúc nào, bà Louise vẫn khăng khăng đòi đến quán Chuck's để cùng con gái tổ chức bữa tiệc Giáng sinh truyền thống theo cách của hai mẹ con.

Hai mẹ con vẫn ngồi cạnh nhau bên chiếc bàn quen thuộc, nhưng bà Jensen khỏe mạnh của ngày nào giờ đây trông thật tiều tụy, yếu ớt. Vợ chồng Chuck chủ quán cũng đến chung vui với hai mẹ con. Mọi người đều tỏ ra như thể đây chỉ là một Giáng sinh bình thường, nhưng trong lòng họ đều biết trước một mất mát lớn không thể tránh khỏi sẽ đến.

Bốn ngày sau đó, bà Louise Jensen ra đi một cách nhẹ nhàng, kết thúc chuỗi ngày điều trị đau đớn - như những gì Hope vẫn luôn cầu nguyện cho mẹ. Sự ra đi thanh thản và nhẹ nhàng đó của mẹ là niềm an ủi duy nhất của cô gái trong nỗi đau quá lớn này.

Hôm đó, bà Louise nằm gồi đầu trên chiếc gối quen thuộc đặt gọn trong lòng Hope. Cô gái cứ thế thì thầm kể lại cho mẹ nghe những kỷ niệm đã qua của hai mẹ con, về tình yêu của cô dành cho bà - không chỉ như đối với một người mẹ, mà còn như đối với người chị gái thân thiết, người bạn đồng trang lứa. Ánh mặt trời nhợt nhạt của buổi chiều tà đọng lại trên gương mặt bà Louise rồi mang theo hơi thở cuối cùng của bà. Hope đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc mẹ, ôm ghì mẹ vào lòng và thì thầm lời chia tay. Cô muốn khắc ghi trong tim mình khuôn mặt thân yêu của bà, khuôn mặt rất đôn hậu và dịu dàng của người đã cứu lấy cô và trao cho cô một mái ấm yêu thương.

“Tất cả rồi sẽ ổn cả thôi, mẹ nhỉ.” - Hope vừa thì thầm vừa cúi xuống nhìn ngắm gương mặt mẹ lần cuối, rồi cô đưa tay gạt những hàng nước mắt đang thì nhau rơi xuống. *“Dù thế nào đi nữa, vẫn cứ phải đi về phía trước, đứng không mẹ”.*

Hiểu được nỗi đau đớn của Hope, tòa báo nơi cô làm việc cho phép cô nghỉ phép một thời gian. Nhưng chỉ ba ngày sau, Hope đã xin đi làm lại. *Cuộc sống đã mang mẹ đi, nhưng mình sẽ không cho*

phép nó lấy đi niềm đam mê của mình. Và hẳn mẹ cũng không muốn điều đó xảy ra. - Hope tự nhủ.

Sáng thứ Hai đầu tuần, Hope trở lại tòa báo. Bàn làm việc của cô vẫn được phủ kín bằng một tấm khăn mỏng màu vàng như nhắc nhở cô gái trẻ rằng biết bao kế hoạch và ước mơ của cô vẫn đang ngủ yên và chờ được đánh thức. Dừng lại có nghĩa là đang thụt lùi. *Đã đến lúc phải tiếp tục hướng về phía trước.*

- Chào ông Butler! - Hope mỉm cười chào một trong những nhà báo dày dạn kinh nghiệm làm việc ở tầng trên - nơi làm việc mong ước của cô gái trẻ.

- Chào cô bé!

- Ông có thể gọi cháu là Hope ạ.

- Rất vui khi gặp cháu. - Ông Butler vừa nói vừa đi ngang qua những dãy bàn cũ kỹ, tiến về phía cầu thang phía sau phòng làm việc của ban phụ trách mảng thể thao giải trí của tòa soạn. - Hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của cháu ở đây à? - Ông Butler hỏi.

- Dạ không đâu, cháu đã làm ở đây khá lâu rồi đấy ạ. Cháu phụ trách viết thông tin cho mảng tin văn.

- Thế à? Ta thật lơ đãng. Hẹn gặp lại cháu sau nhé! Chúc cháu một khởi đầu tốt đẹp.

- Vâng, cảm ơn bác. Cháu cũng chúc bác một ngày mới nhiều may mắn. - Hope mỉm cười nói.

Ông Butler vừa khuất sau cánh cửa phòng khép hờ, Hope lại đối diện với nỗi trống trải trong lòng. Cô biết nỗi đau sẽ giúp mình trưởng thành hơn, và việc cần làm của cô bây giờ là khởi động lại tinh thần, cô gắng học hỏi kinh nghiệm, cô gắng làm việc tốt hơn nữa để đạt được mơ ước của mình.

Thời gian dần trôi. Hope lao vào công việc như thể đó là mục đích duy nhất của cuộc đời cô. Nhiều bài viết độc đáo, sắc sảo của cô xuất hiện trên báo đã thu hút sự chú ý của bạn đọc. Mỗi khi có dịp, cô lại hỏi người bạn lớn của cô - ông Lyle Butler - những câu hỏi không bao giờ dứt về việc viết lách, về các vấn đề xã hội, và cả những kinh nghiệm đề tiến xa trong sự nghiệp. Cảm phục trước nhiệt huyết cũng như năng lực của Hope, ông Butler không những chỉ dạy cô gái những kinh nghiệm quý báu trong công việc, mà còn giới thiệu cô với nhiều vị lãnh đạo khác trong tòa báo.

Và rồi cơ hội đã đến.

Một sáng nọ, Hope nhận được điện thoại của tổng biên tập.

- Cô chuẩn bị lên phòng trên ngay nhé!

- Vâng, cháu lên ngay bây giờ đây ạ. - Hope hăng hái như thường lệ.

- Cô không cần thời gian để chuyển đồ đạc gì à?

- Giọng sếp vẫn bình thản.

- Thế nghĩa là sao ạ?

- Cô sẽ chuyển lên làm việc ở phòng trên. Bàn làm việc trên này tất nhiên sẽ rộng rãi và thoải mái hơn nhiều so với bàn của cô dưới ấy đấy!

Sau một thoáng ngỡ ngàng, Hope hiểu ra ý sếp. Cô đáp: “Cháu sẽ lên ngay, thưa ông”. Hope vội vàng thu gom tất cả vật dụng cần thiết nhất cho công việc, chào tạm biệt các đồng nghiệp bên cạnh và nhanh

nhện bước lên chiếc cầu thang dẫn lên phòng làm việc trong mơ của cô.

Hope biết rằng đây chính là một trong những phút giây quan trọng nhất trong đời mình. Cô nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác êm ái ngọt ngào của việc đạt được điều mình mong ước sau một thời gian dài nỗ lực. Khi giọt nước mắt hạnh phúc ứa nơi khóe mắt, Hope nghe như có tiếng mẹ vọng về đâu đây: *“Con yêu, mẹ biết con có thể làm được mọi điều con muốn mà!”*.

“Cảm ơn Mẹ!” - Hope thì thầm.

Hope bắt nhịp khá nhanh với công việc ở vị trí mới. Chẳng bao lâu sau, cô bắt đầu viết phần lớn những bài xã luận về chính trị quan trọng mà gần như không cần phải biên tập lại.

Một lần nọ, sau ba tuần nghiên cứu và phỏng vấn những người có liên quan, Hope viết một bài khoảng ba ngàn từ về vấn đề đáng báo động trên toàn cầu: Hiện tượng nóng dần lên của trái đất. Bài viết đó của cô được tổng biên tập nhận xét: *“Cô viết khá đấy!”* nhưng đồng thời ông cũng nói thêm là nó không thích hợp để lên trang nhất. Và rồi cho dù bài viết ấy của Hope chỉ được đăng trên trang 9, nhưng lại lập được kỷ lục về số lượng các cuộc điện thoại và thư từ phản hồi từ phía độc giả nhiều hơn bất kỳ bài xã luận nào khác từng đăng trên báo.

Một buổi chiều nọ, Tổng biên tập Lyle đề nghị Hope cùng tham dự một cuộc họp về công tác làm báo để bàn về các vấn đề quan trọng như: Làm thế nào để tăng lượng phát hành? Phải làm sao để tăng lượng đặt báo dài hạn? Làm sao để tăng doanh số quảng cáo? Và đó cũng là lần đầu tiên Hope được tham gia và tìm hiểu cận kề về bộ máy tổ chức của một tờ báo. Cô kinh ngạc trước những quy trình sản xuất của một tờ báo, từ lúc hình thành ý tưởng, lên kế hoạch thực hiện cho đến khi báo đến tay người đọc. Để đảm bảo cho quy trình đó được vận hành trôi chảy cần có cả một đội ngũ làm việc phối hợp nhịp nhàng: tìm đề tài, viết bài, biên tập, thiết kế, chèn ảnh minh họa, biên tập lại lần nữa, thêm các trang quảng cáo... với một tốc độ cực nhanh để kịp thời gian ra báo.

Càng ngày Hope càng say mê hơn với công việc viết lách của mình. Nhưng dần dần, những bài viết của cô lại bị từ chối đăng với lý do không hợp với thị hiếu bạn đọc. Ngay cả khi Hope là người nêu ra ý tưởng, thì việc viết bài vẫn được giao cho người khác, và cô được chỉ định là người biên tập. Hope được cấp trên yêu cầu phải nâng cao khả năng chuyên môn hơn nữa để trở thành một nữ nhà báo chuyên nghiệp, nhưng khi nhìn lại những gì mình đã làm, đôi lúc Hope lại cảm thấy chơi vơi. Dường như tâm huyết dành cho mỗi bài viết không còn được như xưa nữa.

Một mùa Giáng sinh nữa lại đến, gợi nhớ trong Hope biết bao kỷ ức yêu thương về những ngày tháng bên mẹ lần nổi buồn thương mất mát. Hope rơi vào khủng hoảng. Lần đầu tiên phải đón Giáng sinh một mình tại quán Chuck's, cô cảm thấy vô cùng trống trải và cô đơn, mặc dù mọi thực khách trong quán đều thăm hỏi và chúc cô một mùa Giáng sinh hạnh phúc.

“Giáng sinh là khoảng thời gian mẹ cháu thích nhất trong năm.” - Những người phụ nữ quen biết bà Louise ôn lại kỷ niệm.

“Hope này, nếu cháu cần gì thì gọi cho chúng tôi nhé!” - Một bác ân cần căn dặn.

Hope chân thành cảm ơn sự quan tâm của mọi người rồi lại lặng lẽ ngồi đắm mình trong những kỷ niệm. Bà Chuck đã về trước. Ông Chuck vì muốn cắt ngang cảm xúc của Hope nên ở lại làm nốt vài việc trong bếp, chấp nhận đóng cửa muộn hơn mọi năm. Ông muốn tôn trọng giây phút riêng tư của cô gái mà chính ông cũng yêu quý như con gái mình. Khoảng hơn 8 giờ, Hope hôn tạm biệt bác Chuck để ra về, không quên chúc gia đình bác một Giáng sinh an lành.

Chỉ còn vài bậc thang nữa là tới nhà. Bỗng Hope thấy ớn lạnh như có luồng điện chạy dọc sống lưng. Cánh cửa mà trước khi đi cô nhớ đã khóa cẩn thận giờ sao chỉ khép hờ.

- Ai đấy? - Hope đẩy cửa, cổ cứng giọng hỏi. - Vợ chồng tôi đã về đến nhà rồi đấy. Chúng tôi có cả vũ khí nữa.

Cô đẩy hẳn cánh cửa ra rồi rón rén bước một chân vào nhà. Toàn bộ phòng khách bị xáo tung lên như thể một cơn bão vừa quét qua đây.

Cô gái bước từng bước thận trọng vào bên trong, tim đập loạn nhịp trong lồng ngực. Cô đảo mắt nhìn quanh. Dàn loa âm thanh nổi, cả chiếc tivi rẻ tiền và cặp ngựa đá trang trí mà cô được tặng một năm trước đã biến mất. Trên sàn nhà vung vãi mảnh vỡ từ chiếc đèn huỳnh quang mà cô đã định thay mới từ mấy tháng nay.

Thu hết can đảm, Hope đi vào từng phòng trong nhà để chắc rằng kẻ trộm không còn núp đâu đó. Rõ ràng tên trộm này đã có nhiều thời gian để lục lọi. Các ngăn kéo đều bị lục tung lên, đồ đạc vương vãi khắp nơi. Chiếc đồng hồ đeo tay mẹ tặng từ khi Hope còn học trung học đã không còn nữa. Vì sợ sẽ làm hỏng mất món quà quý của mẹ nên chưa một lần Hope dám lấy nó ra dùng. Bây giờ thì cô không còn cơ hội đó nữa. Món tiền 500 đô-la để dành cho trường hợp khẩn cấp mà hai mẹ con vẫn để trong phong bì, giấu dưới đồng quần áo trong tủ cũng không cánh mà bay.

Hope gọi ngay đến số 911, và chỉ mười phút sau, cảnh sát đã đến để giám định hiện trường. Hope vẫn chưa hết bàng hoàng sau những gì vừa xảy ra. Vừa sợ hãi, vừa giận dữ, cả người cô cứ run lên, khắp cơ thể lạnh toát. Cảm thấy ngộp thở và không còn giữ được bình tĩnh, Hope để cảnh sát làm nhiệm vụ của họ, còn cô bước ra ngoài để thoát khỏi cảm giác ngột ngạt đáng sợ kia.

Góc hành lang vắng lặng. Hope đứng dựa vào tường, nhắm nghiền mắt lại nhưng cô không khóc. Đêm lạnh và khô. Hôm nay là một ngày quá dài đối với Hope. Bất giác Hope lại nghĩ về mẹ. *Mẹ ơi, con sẽ không gục ngã, trong đời ai cũng có lúc phải trải qua những lúc khó khăn như vậy, phải không mẹ?*

Để cho bớt lạnh, Hope chà mạnh hai lòng bàn tay vào nhau rồi áp vào má, xoa lên hai cánh tay. Vừa xoa tay, Hope vừa thầm nghĩ: *Mẹ Louise đã giúp việc cho các hộ gia đình quanh vùng trên 40 năm. Trong suốt thời gian đó, chưa hề có một gia đình nào phải buông lời phàn nàn về vị trí đồ đạc trong nhà họ bị đặt không đúng chỗ chứ đừng nói đến chuyện thất lạc. Suốt một đời mẹ đã sống*

lương thiện, vậy mà mẹ có biết không, giờ đây căn hộ nhỏ của mẹ con mình phải rơi vào cảnh mất trộm thế này.

Hope cứ đứng miên man nghĩ ngợi giữa cái lạnh cuối năm. Đến khi hai hàm răng va vào nhau lập cập, cô gái mới lặng lẽ bước trở lại căn hộ. Bỗng Hope thấy ngay bên trong cánh cửa là một túi giấy màu nâu của ai đó bỏ quên. Cô nhấc túi lên, suýt trượt tay đánh rơi vì không ngờ nó nặng đến thế. Bên trong túi đựng một lọ thủy tinh lớn. Dưới ánh sáng nhấp nháy của những bóng đèn xanh đỏ trang trí cho cây thông Noel ngoài hành lang, Hope kinh ngạc khi thấy bên trong lọ thủy tinh trên tay cô đựng đầy tiền, chủ yếu là tiền xu, nhưng trong đó chen lẫn vài tờ giấy bạc loại 20 đô-la. Cô hỏi một viên cảnh sát:

- Chiếc lọ này là của anh à?

- Không, không phải của tôi. Có lẽ nó vừa mới xuất hiện ở đây thôi vì từ lúc nãy đến giờ chúng tôi kiểm tra căn hộ khá kỹ mà không hề nhìn thấy nó. - Viên cảnh sát trả lời rồi tiếp tục lấy dấu vân tay trên nắm cửa.

Hope lần lượt hỏi những viên cảnh sát khác. *Thật lạ lùng*, Hope nghĩ. Mọi người đều khẳng định cách đây nửa giờ đồng hồ họ không hề thấy chiếc lọ ấy.

- Có lẽ đó là một món quà Giáng sinh mà một người quen nào đó muốn gây bất ngờ cho cô chẳng? - Một viên cảnh sát nhún vai nói.

Không chấp nhận bỏ cuộc dễ dàng như vậy, Hope tiếp tục gõ cửa nhà hàng xóm để hỏi xem có ai vô tình bỏ quên chiếc lọ không, nhưng tất cả đều lắc đầu.

- Hãy dùng số tiền đó để mua lại những gì con đã mất đi cô gái. Chắc là có ai đó đã nghĩ đến con và tặng cho con món quà ấy đây! - Bà lão hàng xóm nói với cô.

- Cảm ơn bà, chúc bà Giáng sinh vui vẻ! - Hope cảm ơn rồi mang chiếc lọ trở về nhà.

Đội cảnh sát cũng đã hoàn thành công việc, ra về với lời hứa sẽ cố gắng tìm ra thủ phạm.

- Trong tối hôm nay cũng đã có bốn cuộc đột nhập khác ở khu gần đây. Cô cứ yên tâm, chúng tôi sẽ làm hết sức để tìm ra bọn chúng. - Người đội trưởng trấn an Hope. - Dù sao đi nữa, chúng tôi xin chúc cô một năm mới an lành!

Hope bắt tay cảm ơn từng người, rồi dõi theo họ bước xuống cầu thang. Cô cứ đứng đó thêm một lúc nữa, cô hình dung xem chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mình ra ngoài, ai đã mang chiếc lọ bí ẩn này đến đây. Trong đầu cô gái trẻ hình dung đến một người mặc bộ đồ đỏ, đội chiếc nón đỏ có chum bông trắng phía trên đỉnh, với một chiếc chuông trong tay, và đeo một bộ râu giả trắng như cước đã ghé vào đây để tặng món quà này cho cô rồi nhanh chóng biến mất. Đôi mắt người ấy rất hiền, và nụ cười thật quen thuộc - nụ cười của mẹ. Ôi không, mình lầm cảm rồi, làm sao một người mặc đồ ông già Noel đến đây mà cảnh sát và mọi người lại không phát hiện cơ chứ.

Hope lắc mạnh đầu để kéo mình trở về với thực tại rồi bước vào nhà. Khi cánh cửa vừa đóng lại, trong cô chợt dâng lên một cảm giác chán chường lẫn bất an. Cô cảm thấy mình đã mất đi một điều gì đó rất lớn, không phải là tiền hay những vật dụng cá nhân, mà chính là những kỷ niệm êm đềm cùng mẹ ngay trong chính ngôi nhà này.

Hope ngồi trên chiếc tràng kỷ đối diện với chiếc kệ vốn là chỗ kệ tivi rồi mở lọ tiền. Lúc này cô mới để ý thấy hàng chữ được sơn bằng hai màu xanh đỏ trên thân chiếc lọ: “Quà tặng Giáng sinh”. Đổ hết những đồng xu trong lọ ra, Hope xếp mỗi loại xu thành từng cột khác nhau trên bàn rồi bắt đầu đếm. Tổng cộng gồm 154 đô-la 76 xu tiền xu và 80 đô-la tiền giấy. *Người đó là ai? Tại sao lại chọn gửi chiếc lọ này cho mình mà không phải ai khác?* Trong đầu cô gái trẻ ngôn ngang biết bao câu hỏi.

Chợt Hope nghĩ biết đâu đây là món quà của mẹ ở trên thiên đường đã gửi đến cô bằng một phép màu nào đó. *Con sẽ tìm ra bí mật đằng sau chiếc lọ Giáng sinh này, mẹ ạ.* Hope cứ miên man với suy nghĩ đó trong lúc ngắm nhìn bức ảnh hai mẹ con chụp cùng nhau treo trên tường. *Và rồi một ngày nào đó con sẽ viết về câu chuyện kỳ lạ này.*

Suốt hôm Giáng sinh, hầu như Hope chỉ ở tòa soạn. Cô tâm sự với một đồng nghiệp - cũng là một người đam mê công việc - rằng cô có thể khẳng định mục tiêu của tên trộm vừa rồi không phải là muốn tấn công hay tống tiền mà chỉ muốn kiếm chút ít. Sau đó, hai nhà báo đưa ra biết bao giả thuyết về người có khả năng mạo hiểm đến hiện trường ngay lúc đó để đặt chiếc lọ Giáng sinh vào ngay trên bậc cửa mà không bị mọi người xung quanh phát hiện. Tất cả vẫn còn là một bí ẩn.

Sáng hôm sau, Hope đến ngân hàng để đổi số tiền xu trong lọ ra tiền chẵn. Cô quyết định dùng số tiền đó để mua chiếc kết sắt nhỏ đựng những thứ quan trọng, một chiếc tivi mini 12 inch và thêm một hợp đồng bảo hiểm phòng trường hợp rủi ro xảy đến như vừa rồi.

Công việc của Hope tại tòa soạn vẫn chông chênh, nhưng chưa bao giờ cô thôi tự hỏi về chiếc lọ bí ẩn. Nó từ đâu đến? Tiền trong lọ là của ai? Liệu việc cô tự ý sử dụng số tiền đó có đúng không? Tại sao cô lại là người nhận được số tiền đó? Rõ ràng là có nhiều người, thậm chí rất nhiều người đang cần số tiền đó hơn cô.

Chợt Hope nảy ra một sáng kiến. Tạm gác công việc qua một bên, Hope vào kho lưu trữ dữ liệu của tòa báo. Thật ngạc nhiên, chỉ cần dò tìm thông tin dựa trên hai từ khóa *Giáng sinh* và *Chiếc lọ*, cô đã tìm thấy một số thông tin quý giá. Trong khoảng vài năm trở lại đây, có ba lá thư đã được gửi đến tòa soạn đề kể cùng một câu chuyện về chiếc lọ bí ẩn. Lá thư đầu tiên là lời cảm ơn của một phụ nữ gửi đến một vị mạnh thường quân ẩn danh.

Tôi tên là Kimberly Telford. Tôi nợ một ân nhân mà đến nay tôi vẫn chưa biết danh tính để gửi đến họ một lời cảm ơn chân thành. Giáng sinh năm nay, tôi đã nghĩ sẽ là Giáng sinh buồn nhất của tôi, vì đầu tháng Mười hai này, tôi đã bị sảy thai lần thứ ba liên tiếp. Không ai biết điều này ngoài chồng tôi và bác sĩ trực tiếp chăm sóc cho tôi.

Trước hôm Giáng sinh một ngày, người phụ nữ bất hạnh này phát hiện một chiếc lọ thủy tinh đựng đầy tiền lẻ trước bậc thềm nhà mình. Trong lọ có gần 400 đô-la - bằng khoản chi phí Kimberly đã bỏ ra cho việc điều trị hiếm muộn mà hãng bảo hiểm từ chối trả. Suốt 5 năm qua, cô cùng chồng tìm mọi cách chữa chạy, chỉ mong sao có được một đứa con với hy vọng cháu bé sẽ trở thành chiếc cầu nối giữa hai vợ chồng để cô có được hạnh phúc vẹn tròn như bao người phụ nữ khác. Nhưng mọi nỗ lực của họ đều thất bại. Bác sĩ nghi ngờ chính áp lực của chồng và gia đình chồng về việc Kimberly phải sinh được con trai là nguyên nhân dẫn đến ba lần sảy thai liên tiếp của cô. Kimberly gần như suy sụp sau cú sốc quá lớn này. Cô đau đớn nhận ra cô và chồng mình chỉ là hai người xa lạ cùng sống chung trong một ngôi nhà, mỗi người thu mình trong một thế giới riêng, không thể chia sẻ.

Sáng hôm ấy, trong khi chồng vẫn còn say ngủ thì Kimberly ngồi ủ rũ ngoài phòng khách, buồn tủi cho nỗi bất hạnh của riêng mình. Bỗng cô nghe có tiếng gõ cửa nhẹ. Cô vội vàng lau nước mắt và bước ra mở cửa. Trước mặt cô là một chiếc lọ được thắt nơ vàng, bên trong đầy ắp những đồng xu lẻ. “*Tôi thật sự biết ơn những đồng xu ấy.*” - Kimberly thở lộ trong thư. - “*Nhưng điều khiến tôi trân trọng hơn cả chính là thông điệp từ chiếc lọ - đâu đó vẫn có người quan tâm đến tôi. Cảm ơn vì đã cho tôi biết rằng tôi hoàn toàn không cô độc trong cuộc đời này!*”

Hope trầm ngâm một lúc lâu bên những dòng cuối đầy cảm xúc của người viết rồi mới tiếp tục khám phá câu chuyện tiếp theo.

Dòng mở đầu của lá thư thứ hai: *Tôi đón mỗi Giáng sinh trong mỗi tâm trạng khác nhau, có lúc thật vui, nhưng cũng có lúc thật buồn. Nhưng có lẽ năm nay là năm khó khăn nhất với tôi.* Người viết lá

thư này là John Willard - sinh viên năm thứ nhất khoa Hóa-Dược. Cậu kể lại câu chuyện về một buổi chiều muộn ngay ngày Giáng sinh, khi cậu ngồi chờ vợ tại một bên xe buýt vắng tanh giữa trời tuyết lạnh để đón xe đến thư viện trường. *“Thực ra tôi chỉ muốn trốn chạy khỏi cảm giác cô đơn kinh khủng khi phải một mình đón Giáng sinh.”* - John viết. Đó là năm đầu tiên chàng thanh niên ấy phải xa gia đình, xa nông trại nơi mình sinh ra và lớn lên để lên thành phố học đại học. Trong lúc John đang chìm đắm với mớ suy nghĩ ngổn ngang thì bỗng có hai em bé khoảng tám chín tuổi bước đến, mỉm cười và trao cho cậu một chiếc lọ thủy tinh chứa đầy những đồng xu lẻ.

John ngỡ ngàng đón lấy chiếc lọ, cảm ơn bọn trẻ rồi mỉm cười nhìn theo hai đứa bé cho đến khi chúng đuổi nhau chạy khuất nơi góc đường. Và cậu vẫn còn ngồi trên băng ghế lạnh ngắt ấy một lúc thật lâu nữa, mắt đắm đắm nhìn vào chiếc lọ.

Một chiếc xe buýt ghé trạm. Nhưng John đã quyết định không bước lên chuyến xe cậu đã cất công chờ đợi mà một mình thả bộ trên con phố cạnh ký túc xá. Trên đường, John gặp một thanh niên trạc tuổi mình đang bước đi với dáng vẻ cô độc, khoác trên vai chiếc ba-lô may bằng vải bố đã cũ. Sau vài câu bắt chuyện làm quen, John mới biết người bạn đồng hành là một sinh viên người Mexico. Cậu ấy cũng đang gặm nhấm nỗi cô đơn khi phải trải qua một mùa Giáng sinh ở nơi cách xa quê nhà cả ngàn dặm mà không có ai bên cạnh.

John mời người đồng cảnh ngộ bữa tối tại một quán ăn gần đó. Câu chuyện của họ cứ thế kéo dài, từ những trò tình nghịch thời thơ ấu đến vùng đất quê hương mà cả hai đều cảm thấy gắn bó; từ những cô gái xinh đẹp nhưng kiêu kỳ ở lớp học tới những ước mơ sẽ cố gắng đạt được trong tương lai. Hai chàng trai nhanh chóng trở nên thân thiết. Bên tách sô-cô-la nóng trong một quán ăn dọn sơ nhưng ấm cúng, với người bạn mới quen ở cạnh bên, John cảm thấy ấm lòng. Có lẽ hương vị ấm áp của mùa Giáng sinh đặc biệt năm nay sẽ còn đọng lại rất lâu trong tâm hồn hai chàng trai trẻ.

“Cảm ơn vì người bí ẩn tốt bụng nào đó đã chọn tôi để trao tặng món quà ấy!” - John viết trong thư.

Lá thư thứ ba gửi đến “Các thiên thần của tôi”, tác giả là một phụ nữ đã lập gia đình tên là Francis. Trong thư, cô tự nhận mình là người đã mắc phải nhiều sai lầm trong đời, cô bỏ ngang chương trình trung học vì một mối tình trẻ dại. Hai vợ chồng cô đều còn rất trẻ và đang phải đương đầu với cuộc sống thiếu thốn trăm bề, đặc biệt là khi phải chăm lo cho con nhỏ mà lại không có nghề nghiệp ổn định. Chồng Francis là tài xế xe tải đường dài nên anh thường xuyên vắng nhà nhiều ngày. Mùa đông năm ấy, Francis phải đối mặt với khó khăn kinh khủng nhất mà cô từng gặp phải: chồng chọi lại cái lạnh đe dọa sẽ giết chết hai mẹ con cô bất cứ lúc nào. Francis không còn tiền để chi trả cho khí đốt sưởi ấm trong khi chồng cô vẫn chưa về. Và buổi sáng Giáng sinh năm đó, một chiếc lọ chứa 300 đô-la xuất hiện trước cửa nhà Francis. *“Tôi sẽ không bao giờ để con tôi phải chịu đói, chịu rét một lần nào nữa.”* - Francis viết trong thư. *“Cảm ơn những thiên thần đã cho tôi một cơ hội. Tôi nhất định sẽ không để các bạn phải thất vọng”*.

Những lá thư khiến Hope xúc động đến nghẹn ngào. Truyền thống này bắt nguồn từ đâu? Bằng cách nào mà nó lan rộng ra như vậy? Đã có bao nhiêu lọ tiền được trao đi như thế? Hope đã rất quen với những công tác từ thiện nhân mùa Giáng sinh, nào là tặng bánh quy nướng cho từng nhà bằng cách bỏ vào thùng thư, rồi tình nguyện dọn tuyết để đường đỡ trơn trượt, hay quyên góp quần áo ấm để làm quà cho người nghèo. Nhưng chưa bao giờ cô được nghe, hay tham gia vào “chiến dịch Chiếc lọ Giáng sinh” cho đến khi chính cô là người được trao tặng. Dựa trên phán đoán của mình, Hope có thể khẳng định rằng truyền thống này không phải do một tổ chức quy mô có người lãnh đạo mà nó chỉ xuất phát từ những cá nhân tự nguyện. Chính vì thế mà các thông tin liên quan đến chiếc lọ hầu như rất ít. Không do dự, Hope quyết định dành hẳn một ngày để tìm gặp những người đã bất ngờ nhận được món quà kỳ diệu giữa thời khắc đen tối của cuộc đời họ.

Cô gái trẻ háo hức tìm số điện thoại và địa chỉ của chủ nhân từng bức thư mà cô đã đọc. Người đầu tiên cô tìm đến là Francis, hiện đã là chủ nhân của một căn hộ tiện nghi trong khu phức hợp dành cho

tầng lớp trung lưu - với một hồ bơi nước trong xanh ở sân chung và cánh cổng kiên cố có một chốt bảo vệ an toàn ngay lối ra vào. Người phụ nữ phải chật vật chống lại cái lạnh buốt xương của mùa đông rét mướt năm nào giờ đã trở thành chuyên viên tư vấn thẩm mỹ của một hãng mỹ phẩm. Không như những gì Hope mong mỏi, Francis hoàn toàn không muốn đoán xem ai là người có thể đã tặng cô chiếc lọ.

Khi Hope tìm đến chủ nhân của hai bức thư còn lại, thái độ của họ cũng giống Francis. Họ vui vẻ đón chào Hope, nhưng cũng không thể giúp cô biết thêm chút manh mối nào về nguồn gốc chiếc lọ. Trước khi nhận được món quà Giáng sinh quý giá ấy, họ chưa bao giờ nói ra khó khăn của mình hay nhờ bất kỳ ai giúp đỡ. Chỉ biết là cuộc sống của họ đã trở nên tốt đẹp hơn rất nhiều kể từ lúc được nhận món quà kỳ diệu ấy.

Hope để ý thấy rằng trong cả ba gia đình cô đến thăm, gia đình nào cũng có một chiếc lọ thủy tinh để đựng những đồng xu lẻ. Người thì kín đáo đặt ở một góc xa trên nóc tủ lạnh, người thì đặt sau máy nướng bánh, người lại để lọ tiền xu khuất sau hộp bánh quy. Việc làm này cũng là một cách để họ bày tỏ lòng biết ơn đối với những người tốt bụng giấu tên và có lẽ chính họ cũng muốn tạo cho mình cơ hội được trao tặng niềm vui, hạnh phúc cho những người không may khác.

Hope nghĩ rằng có lẽ chính họ đã góp phần duy trì và nhân rộng truyền thống tốt đẹp này, nhưng tất cả đều không thể tiết lộ thêm bất kỳ thông tin gì về người đã trao tặng món quà kỳ diệu, thế nên cô đành quyết định phải tạm gác lại ý định tìm hiểu nguồn gốc của những chiếc lọ bí ẩn.

Hope ngồi suy tư bên bàn làm việc. Những con chữ cứ nhảy múa quay cuồng trước mặt cô. Đã nhiều lần Hope nghĩ đến việc kết hợp những chi tiết có được từ ba nhân chứng sống mà cô đã có dịp trò chuyện với khả năng sáng tác của mình để viết một câu chuyện về chiếc lọ Giáng sinh nhưng không thể. Hơn ai hết, cô hiểu rằng nếu không có những chi tiết cụ thể, chân thực thì bài viết sẽ chẳng bao giờ được đón nhận, càng không thể chạm đến trái tim độc giả. Giờ đây Hope cũng bắt đầu để dành những đồng xu lẻ. Cứ hai hoặc ba tuần một lần, Hope lại lục tìm trong túi áo quần và kiểm tra giỏ xách để thu gom tất cả những đồng xu lẻ rồi bỏ vào chiếc lọ thủy tinh trước đây vẫn được dùng để đựng dưa muối.

Hope bắt đầu chờ đợi. Cô mong chờ một Giáng sinh nữa lại đến để tiếp tục nhận được thư kể về những chiếc lọ bí ẩn diệu kỳ. Nhưng thật may là Hope không phải chờ đợi lâu. Một buổi sáng Chủ nhật trung tuần tháng Ba, một bức thư cảm ơn nữa được gửi đến tòa soạn từ một người đàn ông tên là Shane Oaks. Ông viết bức thư ấy vào ngày 4 tháng Một, nhưng vẫn cất trong túi áo khoác mãi đến hai tháng sau mới quyết định gửi đi.

Những lời lẽ chân thành đầy xúc động trong thư cho thấy Giáng sinh vừa qua là mùa Giáng sinh ý nghĩa nhất trong cuộc đời người đàn ông này. Ông Shane là cha của năm con nhỏ. Vợ ông hiện đang được chăm sóc và điều trị tại bệnh viện sau khi trải qua cơn đột quỵ suýt lấy đi mạng sống của bà. Buổi sáng Giáng sinh vừa qua, dù trời rét căm căm, người đàn ông bốn mươi ba tuổi này vẫn dậy sớm như thường lệ và ra sân trước lấy báo. *“Tôi mở cửa ra ngoài lấy báo như mọi ngày. Nhưng hôm đó, có lẽ do vội phải đến trường cho kịp giờ nên cậu học sinh thường giao báo cho các gia đình quanh khu tôi ở đã ném hột tờ báo vào bụi cây gần bờ rào.”* - Ông viết trong thư. - *“Tôi ra ngoài bờ rào nhặt tờ báo rồi trở vào nhà. Khi bước vào trong, tôi chợt thấy một chiếc lọ nằm dưới chân giường con trai tôi. Trong lọ chứa đầy tiền”*.

Sau bữa sáng, cha con ông đổ số tiền trong lọ ra và đếm được có tất cả 500 đô-la. Đối với các con tôi, câu chuyện về chiếc lọ Giáng sinh năm nay giống hệt như phép màu trong những câu chuyện cổ tích chúng vẫn thường được nghe kể. Ông cho biết việc đầu tiên mình làm là đến cửa hàng để mua quà cho các con. *“Tôi đã không dùng hết số tiền ấy. Tôi suy tính chi tiêu từng đồng. Tôi mua sách cho đứa lớn, mua áo ấm, mua thực phẩm cho cả nhà.”* - Ông Shane viết trong thư.

“Dù không biết chủ nhân của chiếc lọ là ai, nhưng qua bức thư này tôi muốn gửi lời cảm ơn chân thành đến những tâm lòng cao cả ấy. Số tiền ấy không chỉ giúp chúng tôi trong lúc khốn khó, mà còn thắp lên trong chúng tôi niềm tin vào những điều tốt đẹp trên đời.”

Việc tìm ra địa chỉ của người viết thư không khó đối với Hope. Không chần chừ, Hope cầm lấy giỏ xách rồi đi ra bãi xe. Bốn mươi lăm phút sau, cô gõ cửa nhà ông Shane Oaks.

Sau khi giới thiệu sơ lược về bản thân, Hope kể với ông về câu chuyện của chính mình. Cô cũng kể thêm một vài trường hợp tương tự.

- Ông có nghĩ món quà ấy do một người quen nào đó gửi đến không? Hay một tổ chức nào đó trao tặng vì biết được hoàn cảnh của ông? Và tại sao nó lại nằm ngay trong phòng con trai ông?

- Tôi không có chút manh mối nào về người đã tặng quà cho tôi. - Ông Shane lắc đầu. - Nhưng tôi thật sự rất biết ơn họ.

Rồi ông Shane trầm giọng:

- Con trai lớn của tôi có thói quen đi ngủ rất trễ. Có những hôm trời đã rất khuya nhưng nó cứ ngồi một mình trong phòng khách, đèn đóm thì tắt tối om. Nó nói nó thích những khoảnh khắc tĩnh lặng như vậy, nhưng tôi lại cho rằng đó là lúc nó đang nói chuyện với mẹ nó bằng một cách nào đó, có thể bằng tâm tưởng chẳng hạn.

Quả là một đứa bé nội tâm và nhạy cảm. - Hope nghĩ thầm. Lúc còn nhỏ, chính cô cũng không thể dứt khỏi thói quen này. Có một thời gian dài, ngày nào Hope cũng trò chuyện trong tâm tưởng với người mẹ cô chưa từng biết mặt với niềm tin trong trẻo là mẹ vẫn đang ở đâu đó ngoài kia và nghe được những gì cô muốn nói.

- Hôm đó, thằng Noah cũng ngồi một mình trong phòng khách như mọi lần. Đêm khuya vắng lặng, nên nó có thể nghe thấy rất rõ tiếng bước chân ngoài cửa. Vừa sợ, nhưng cũng vừa tò mò, thằng bé rón rén bước đến cửa sổ để quan sát. Nó thấy có hai người lạ đang lúi húi đặt một vật gì đó ngay trước bậc thềm nhà.

- Lúc đó là mấy giờ ông có nhớ không? - Hope nôn nóng.

- Lúc đó đã trễ lắm rồi. Khoảng hai hay ba giờ sáng. Họ để lại chiếc lọ được bọc trong một chiếc khăn lông. Đợi đến khi hai người lạ mặt đi khỏi, thằng Noah rón rén mở cửa lấy chiếc lọ mang vào nhà. Nó đặt chiếc lọ ở chân giường rồi thiếp đi lúc nào không biết.

- Ông còn giữ chiếc khăn lông đó không? Ông có thể cho tôi xem nó được không?

- Tất nhiên rồi. - Ông Shane rời khỏi phòng một lúc rồi quay trở lại. - Đây cô nhìn xem, nó rất dày và mịn. Khăn loại tốt đấy!

- Nhưng con trai ông cũng không nhận ra hai người đó là ai à? - Hope hỏi hệt đến mức gần như nín thở. Cô có cảm giác như mình đang tiến gần đến điểm mấu chốt của vấn đề.

- Thật tình, tôi nghĩ họ không muốn bị chúng tôi phát hiện đâu. Tôi chắc là họ cũng không ngờ lại bị thằng Noah nhà tôi nhìn thấy giữa lúc đêm khuya như thế.

- Quả là một câu chuyện thú vị. - Hope gấp cuốn sổ ghi chép lại. - Nếu tòa soạn đồng ý đăng câu chuyện này của tôi, tôi nghĩ nó sẽ gây được một hiệu ứng khá tốt trong dư luận!

- Tôi cũng không biết sao nữa! - Ông Shane có vẻ không thoải mái. - Có thể tôi đã nói quá nhiều chẳng?

- Ông đừng quá băn khoăn. - Hope nhẹ nhàng đáp. - Ông biết đấy, báo chí bây giờ chỉ đầy rẫy những tin về chiến tranh, giết chóc. Có quá ít những điều tốt đẹp. Vì vậy, nếu biết được những chuyện tốt đẹp thì chúng ta nên chia sẻ với nhiều người. Chúng ta phải nhắc nhở mọi người rằng vẫn còn có rất nhiều điều cao quý, nhiều tâm hồn cao thượng tồn tại trên đời này.

Hope nói xong nhìn sang ông Shane. Cô thấy ông có vẻ hơi do dự. *Ngày còn nhỏ, có lần mẹ từng nói rằng mình thích hợp với việc viết báo hơn là theo đuổi con đường trở thành một chính trị gia. Có lẽ mẹ đã đúng.* Hope thầm nghĩ.

- Thưa ông Shane, ông nghĩ sao về những gì tôi nói? - Cô hỏi.

- Tất nhiên tôi cũng không chắc lắm, nhưng thằng Noah nghĩ rằng họ sống cũng gần đây thôi. Nó đoán họ chính là hai cô gái sinh đôi vẫn thường ra vào xưởng mộc của cha mình trên phố.

- Cảm ơn ông. - Hope háo hức. - Ông có biết tên họ không?

- Không, tôi không rõ lắm. Để tôi chỉ cho cô xưởng mộc, nhưng tôi nói trước là tôi chỉ đoán thôi đây! - Ông Shane vẽ vội sơ đồ vào một trang trong quyển sổ ghi chú màu hồng thoang thoang mùi dâu tây Hope luôn mang theo bên mình. - Và coi như tôi chưa hề nói gì với cô đây nhé! - Ông Shane dặn thêm.

- Tôi hứa với ông mà. - Hope khẳng định. Trong đầu Hope lúc này đã hình thành ý tưởng rõ ràng cho phần mở đầu của câu chuyện mà cô quyết tâm sẽ đăng trên trang nhất của tờ *Daily Record* vào một ngày không xa.

Về đến nhà, Hope thong thả chuẩn bị nguyên vật liệu làm bánh kếp, đồng thời tranh thủ sắp xếp lại trong đầu những chi tiết quan trọng cô đã thu thập được về chiếc lọ Giáng sinh cho đến thời điểm này. Trong khi chờ bánh chín, cô phác thảo ra giấy một số ý tưởng về cấu trúc câu chuyện. *Đây không chỉ là một bài báo đơn thuần mà còn là một lời cảm ơn chân thành của mình đối với những tâm lòng cao thượng - những thiên thần giữa đời thực.* - Hope tự nhủ, rồi thích thú thưởng thức hương vị của chiếc bánh nóng hổi, thơm phức vừa mới ra lò.

Hope lái xe đến số 316 đường Oakliegh Hill. Đến nơi, cô mở cửa bước xuống xe rồi hít một hơi thật sâu trong khoảng 30 giây - đó là cách mẹ cô đã chỉ để kiểm soát cảm giác lo lắng, hồi hộp. Hope quan sát xung quanh. Ngôi nhà khang trang tọa lạc trên một khu đất rộng. Trong sân có đến hai ga-ra lớn đóng kín cửa. Phía trên cánh cổng chính là một tấm bảng nâu hình ô-van với dòng chữ trắng “XUỐNG PHỤC CHẾ ĐỒ GỖ” nổi bật. Khi bước lên những bậc thang dẫn đến dãy hành lang thoáng mát, Hope nhìn thấy dòng chữ “GIA ĐÌNH MAXWELL” được chạm khắc tỉ mỉ trên tấm bảng gỗ gắn trên khung tường cạnh cửa ra vào.

Hope gõ cửa.

Sau một lúc lâu, một phụ nữ có lẽ đã ngoài bốn mươi nhưng vẫn giữ được nét duyên dáng, mặn mà bước ra mở cửa và chào Hope bằng nụ cười thân thiện.

- Chào cô. Cháu là Hope Jensen, sinh viên năm cuối khoa báo chí. Cháu đến đây xin được tìm hiểu một số thông tin về xưởng mộc của gia đình để làm tư liệu cho bài viết cuối khóa của cháu, không biết như vậy có làm phiền gia đình cô không ạ?

- Cháu vào nhà đi, rồi ta sẽ nói chuyện. - Người phụ nữ trả lời. Giọng bà cũng nhẹ nhàng hết như vẻ đẹp dịu dàng toát lên từ khuôn mặt nhân hậu kia.

Người phụ nữ mời Hope ngồi rồi cáo lỗi đi vào trong. Một lúc lâu sau, bà trở lại cùng với một người đàn ông có lẽ là chồng bà. Mái tóc của ông đã bạc gần hết, dù khuôn mặt vẫn còn trẻ. Chiếc cằm và mũi có vẻ hơi quá khổ so với gương mặt nhưng lại mang lại cho ông vẻ hiền hậu và thân thiện. Đôi mắt ông có màu nâu sẫm như màu gỗ.

- Chào chú. - Hope mỉm cười.

- Chào cháu. - Ông lịch sự bắt tay Hope. - Chú là Adam. Vợ chú nói rằng cháu muốn tìm hiểu về công việc của gia đình chú phải không? - Adam khoan thai ngồi xuống ghế. Giờ Hope mới nhận ra ông vận bộ pijama cũ cũng màu nâu gỗ. Vợ ông ngồi bên cạnh.

- Không biết cháu có làm phiền gia đình cô chú không. Cháu đang nói với cô...

- Cô là Lauren. - Người phụ nữ mau mắn.

- Vâng, cảm ơn cô chú đã dành cho cháu chút thời gian. Cháu chuẩn bị thi tốt nghiệp vào mùa xuân này. - Hope đan các ngón tay vào nhau. - Trường cháu yêu cầu sinh viên phải tiếp xúc với một doanh nghiệp nhỏ nào đó để thực hành bài kiểm tra môn viết báo. - Hope nhanh trí nghĩ ra một câu chuyện thuyết phục.

- Vậy cháu muốn tìm hiểu điều gì ở xưởng gỗ của gia đình cô chú?

- Theo cháu được biết, nghề kinh doanh đồ gỗ là một trong những mặt mạnh của nền kinh tế quốc gia. Mô hình kinh doanh các mặt hàng đồ gỗ theo hình thức hộ gia đình đã góp phần thúc đẩy sự phát triển của những cơ sở sản xuất gỗ quy mô nhỏ khác, góp phần đáng kể vào sự phát triển nền kinh tế cả nước. Cháu muốn biết nguyên nhân dẫn đến những thành công ấy? Cách thức để đương đầu với những thử thách, khó khăn trên thị trường?

Trong lúc Hope trình bày câu trả lời của cô, ông Adam thỉnh thoảng đưa tay đặt lên ngực, miệng thì thầm “Chúa ơi!” và không giấu được nụ cười thích thú.

- Chủ đề bài luận của cháu có ý nghĩa rất thiết thực đấy. Cô chú sẵn sàng hỗ trợ cháu những thông tin cần thiết. Vậy cháu hãy ghé lại đây vào ngày mai nhé!

- Ôi, thật tốt quá! Cháu cảm ơn cô chú. - Chợt chuông điện thoại réo vang. Bà Lauren dịu dàng hôn lên trán chồng rồi cáo lỗi ra ngoài trả lời điện thoại.

- Tối nay thì không có đủ thời gian rồi. Trưa mai cháu hãy ghé lại đây. Chú sẽ chỉ cho cháu thấy nhiều thứ có ích cho bài viết của cháu. - Ông Adam nói.

- Vâng, mai cháu sẽ đến. - Hope nói và đứng dậy chào ông.

Adam tiễn Hope ra tận cửa và bắt tay cô thân mật. Nhìn vào đôi mắt ông, cô chợt nghĩ: *“Minh đã tìm được người cần tìm rồi”*.

Dù đã ra đến hành lang, nhưng Hope vẫn nghe thấy tiếng bà Lauren vui vẻ trò chuyện qua điện thoại và không quên hôn tạm biệt người ở bên kia đầu dây trước khi gác máy.

Trên đường về nhà, trong đầu Hope hình dung ra viễn cảnh về cái ngày bài báo của cô sẽ được đăng trên trang nhất của tờ *Daily Record*. Ngày ấy sẽ không còn xa nữa.

Tối hôm đó, Hope đi ngủ muộn vì mãi suy ngẫm về những vấn đề cô sẽ trao đổi với ông Adam vào ngày hôm sau. Làm sao thuyết phục ông bà Maxwell bằng những câu hỏi xoay quanh chủ đề của bài luận, đồng thời khéo léo dò hỏi được thông tin về truyền thống chiếc lọ Giáng sinh mà không làm họ nghi ngờ? Sau khi tiếp xúc với vợ chồng ông Adam, linh cảm trong cô mách bảo rằng thái độ lịch thiệp, thân thiện của họ lúc tối chỉ mới tiết lộ được một phần rất nhỏ về nhân cách cao đẹp của các thành viên trong gia đình Maxwell.

Đúng hẹn, Hope lái xe đến nhà Maxwell. Thấy cửa xưởng gỗ để mở, Hope không vào nhà chính mà đi thẳng đến xưởng. Đến gần, Hope nghe tiếng ro ro của máy đánh bóng gỗ. Mạt gỗ bay khắp nơi trong không khí.

- Chào cháu, cô sinh viên! - Ông Adam nói lớn khi thấy Hope bước vào. Rồi ông tắt công tắc máy, rút phích cắm điện và tháo kính bảo hộ ra.

- Vâng, rất vui được gặp lại chú.

- Chào mừng cháu đến với "hang ổ" của gia đình chú. - Ông Adam trêu Hope, vừa nói ông vừa siết chặt tay cô. Ông với tay rút chiếc giẻ lau còn ẩm ướt trên thành ghế đầu gần đó ra rồi mời cô ngồi.

Hope quan sát xưởng mộc một lượt trong khi ông Adam lấy tay phủi những mạt gỗ còn dính trên quần áo và trong kẽ tay.

- Những sản phẩm gỗ xuất khẩu của chú được làm từ chính gian xưởng này sao chú? - Bằng kinh nghiệm của một nhà báo, cô biết rằng cần đi thẳng vào vấn đề chính ngay từ đầu để xây dựng lòng tin nơi người đối diện.

- Không phải *của chú, của khách hàng* chứ. - Ông Adam chỉnh lại.

Sau đó, ông Adam giảng giải cho Hope nghe về hình thức kinh doanh của gia đình Maxwell. Xưởng mộc của gia đình Maxwell chuyên phục chế, sửa chữa, làm mới những vật dụng bằng gỗ đã cũ chứ không trực tiếp đóng hàng từ gỗ thô, hoặc gỗ đã qua chế biến như một số người vẫn nghĩ.

- Nhưng thỉnh thoảng khi cảm thấy hứng thú, chú vẫn tự đóng một vài vật dụng cho gia đình hoặc làm vài món đồ thủ công nho nhỏ. Chiếc ghế đầu cháu đang ngồi là do chú đóng đây, cả chiếc tủ gỗ kê sát vách tường đằng kia nữa.

- Tuyệt quá! - Hope reo lên.

- Cháu ngồi ghế thấy thoải mái không? Xem ra cháu là một người mua hàng khá dễ tính nhỉ?

- Không hẳn vậy đâu ạ. Những vật dụng tinh xảo trong xưởng lẫn những vật bằng gỗ trang trí trong nhà chú đều thể hiện dấu ấn của một khiếu thẩm mỹ tinh tường, nói đúng hơn đó là cả một nghệ thuật.

Đúng lúc đó bà Lauren bước vào.

- Chào em yêu. - Ông Adam âu yếm quay sang vợ. - Hôm nay em không đến cửa hàng sao?

- Em muốn ở nhà đón vị khách dễ thương của chúng ta. - Nói rồi bà quay sang Hope mỉm cười.

- Ôi, như vậy là không được rồi. Đạo này em nghỉ phép hơi nhiều, chắc là anh sẽ trừ lương của em để bù vào những khoản thất thu em đã gây ra cho anh. - Ông Adam giả giọng sầm sập.

- Anh yêu, em hứa nhất định sẽ đền bù mọi thiệt hại cho anh mà. - Bà Lauren cũng hài hước không kém. Rồi bà quay sang phía Hope:

- Cháu đừng thất vọng nếu thấy chú Adam cứ mãi quanh quẩn với những câu chuyện xa xưa của mình nhé.

- Cháu đã biết được nhiều điều rất thú vị từ những câu chuyện của chú Adam đây ạ. Cô chú thật tốt với cháu.

- Cháu quả là một cô gái đáng yêu. Chắc hẳn mẹ cháu rất tự hào về cháu.

- Cháu cảm ơn cô!

Hope trả lời mà thấy tim mình nhói đau. Hope nghĩ có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ bộc bạch với ai được về gia cảnh của mình. Và cô nghĩ ở trên thiên đường, chắc mẹ cô sẽ tự hào khi biết con gái mình được mọi người nhìn nhận bằng những lời lẽ tốt đẹp. Chỉ mới đến đây ít phút mà Hope thấy lòng ấm áp lạ kỳ. Tình yêu, sự quan tâm mà hai vợ chồng ông Adam và bà Lauren dành cho nhau thể hiện qua từng lời nói, cử chỉ. Hope tự nhủ cô thật may mắn khi được tiếp xúc với những người nhân hậu, chân tình như vậy.

- Hai chú cháu cứ tiếp tục trò chuyện nhé. Cô phải lên nhà đây. - Bà Lauren nói.

Bà Lauren đi rồi, ông Adam tiếp tục dẫn Hope tham quan khắp nơi trong xưởng mộc của ông. Vừa đi ông vừa tận tình giải thích cho cô biết chức năng, công dụng của từng dụng cụ, từng loại máy móc. Hope cảm thấy vô cùng hào hứng.

- Xem ra cháu hạ quyết tâm đạt điểm tối đa cho bài luận sắp tới rồi, chú rất ủng hộ đấy. Vậy chú có thể giúp gì thêm cho cháu nào?

- Cháu muốn biết mọi điều về việc kinh doanh của gia đình chú. Cô chú đã bắt đầu sự nghiệp như thế nào? Tại sao chú lại chọn việc phục chế đồ gỗ mà không phải là bất kỳ hình thức kinh doanh nào khác? Và để có được thành công như ngày hôm nay, chú đã kinh qua những thăng trầm như thế nào?

- Trong kinh doanh hay trong bất cứ lĩnh vực nào cũng vậy, phải luôn đặt yếu tố trung thực lên hàng đầu. Nếu không có sự trung thực làm nền tảng chẳng khác nào cháu đang xây một ngôi nhà mà không có móng. Danh vọng, tiền tài rồi cũng chỉ là phù phiếm nếu như ta không giữ được cho mình một cốt cách vững vàng trước những cám dỗ không thể tránh khỏi trên thương trường cũng như trong cuộc sống.

Hope hoàn toàn bị cuốn hút theo từng lời kể của ông Adam. Đối với cô, tất cả những gì ông Adam nói đều mang tính triết lý, thể hiện tầm nhìn của một người có nhân sinh quan rộng mở, sâu sắc.

- Chắc cháu cũng thường nghe mọi người nói về tình hình khí hậu gần đây có nhiều biến đổi do ô nhiễm môi trường. Từ mấy mươi năm về trước chú đã nghĩ về vấn đề này. Chính vì thế mà chú chọn nghề phục chế đồ gỗ chứ không đóng đồ mới để góp phần hạn chế nạn khai thác gỗ quá mức. - Ông Adam giải thích.

- Tầm nhìn của chú thật đáng để mọi người cảm phục. Cô chú vừa thành công trong sự nghiệp kinh doanh lại vừa có được một gia đình hạnh phúc. Dù chỉ mới đến đây lần thứ hai nhưng cháu thật sự cảm động trước tình cảm thiết tha, nồng ấm của cô chú.

Giọng ông Adam bỗng trở nên xa xăm:

- Cơ ngơi này là do cô chú đã cùng nhau gây dựng nên từ hai bàn tay trắng, từ thuở còn là sinh viên. Những gì cháu thấy ngày hôm nay là kết quả của nhiều tháng năm nỗ lực, vun đắp. Chú sẽ không bao giờ hy sinh tình cảm gia đình vì bất cứ điều gì khác. - Nói đến đây ông nghẹn lời.

- Chú có sao không? - Hope lo lắng.

- Chú không sao, cháu đừng lo. Cháu biết không, gia đình chú ai cũng trân trọng từng sản phẩm do mình phục chế. Mọi người đều đặt một phần tâm hồn của mình vào từng sản phẩm. Làm nghề này, cháu sẽ thấy trân trọng từng mẫu gỗ, từng chiếc bàn, chiếc ghế. Tất cả đều như có hồn vậy. Và điều quan trọng hơn cả là cháu không được quên lòng tin của khách hàng gửi gắm nơi cháu.

Chú ấy là cả một kho kinh nghiệm sống quý giá. - Hope thầm nghĩ. Trong lòng cô bỗng trào dâng một tình cảm kính yêu triu mến đối với ông Maxwell.

- Cháu có nghe thấy gì không? - Vừa hỏi, ông Adam vừa đưa tay lên úp vào tai, giả vờ lắng nghe.

- Cháu không biết âm thanh vừa rồi có ý nghĩa gì.

- Đó là tiếng chuông báo giờ cơm đây! - Ông bước đến cửa. - Chú cháu mình vào bếp nào!

- Không, cháu không...

- Cháu đừng ngại. Vợ chồng cô chú xem cháu như con cháu trong nhà vậy. Đi với chú nào.

Hope chần chừ, nhưng rồi cô cũng theo Adam vào bếp.

- Chú sẽ mời cháu thưởng thức một món đặc biệt.

- Vâng, cháu cảm ơn chú. - Hope mỉm cười quan sát ông lấy ra nào là giăm bông, bơ, thịt nguội chuẩn bị cho món bánh mì kẹp.

Hope nhìn quanh phòng. Chợt ánh mắt cô dừng lại nơi chiếc lọ thủy tinh đựng tiền xu trên đầu tủ lạnh.

Đây rồi! - Hope reo thầm trong lòng.

Ông Adam đặt chiếc bánh mì sandwich trước mặt Hope cùng với hai ly nước nho ép.

- Của cháu đây! Món đặc biệt của nhà Maxwell đấy nhé! Cháu thật may mắn được thưởng thức nó đây!

- Vâng, cháu quả thật là người may mắn. - Hope trả lời thành thật.

Sau bữa ăn, Hope xung phong dọn bát đĩa.

- Cái gì đây ạ? - Cô hồi hộp bước đến bên tủ, cầm chiếc lọ lên, không giấu được vẻ tò mò. - Tiền để tiêu vặt ạ?

- Đây chỉ là chiếc lọ bình thường thôi. - Ông Adam nhẹ nhàng đặt chiếc lọ vào chỗ cũ rồi kín đáo xoay chiếc lọ hướng vào trong cho đến khi những chữ cái in hoa CLGS sơn trên thân lọ khuất khỏi tầm nhìn của Hope.

- Vâng, cháu thích ý tưởng lấy lọ thủy tinh để đựng tiền tiết kiệm như thế lắm. Khi còn là học sinh, cháu chỉ để dành tiền trong một chiếc hộp nhỏ mà thôi.

Ông Adam chỉ lặng yên mỉm cười.

- Cháu cảm thấy liên quan đến chiếc lọ này là cả một câu chuyện dài, phải không ạ? - Hope tranh thủ tìm hiểu, cố không để cơ hội vượt mặt khỏi tầm tay.

- Mỗi chiếc lọ đều ẩn chứa hàng trăm câu chuyện đấy cháu à. Ta sẽ kể cho cháu nghe lúc nào đó rảnh

rồi. Còn giờ thì chúng ta tiếp tục công việc được chứ?

- Tất nhiên rồi ạ. - Hope trả lời. Cô có thể kiên nhẫn đợi chờ cho đến khi tìm ra được câu chuyện ẩn giấu đằng sau chiếc lọ ấy!

Trở lại xưởng mộc, hai chú cháu lại nhả nhả trò chuyện. Trong suốt hai giờ đồng hồ sau đó, ông Maxwell nhiệt tình trả lời tất cả những câu hỏi của Hope liên quan đến việc kinh doanh và kinh nghiệm điều hành xưởng gỗ. Càng lúc Hope càng bị cuốn hút vào những câu chuyện của ông Adam. Tất cả thật sống động, sâu sắc hơn những gì cô từng tưởng tượng.

Ngoài sân, nắng chiều loang lổ qua tàn cây. Hope liếc nhìn chiếc đồng hồ quả lắc bằng gỗ ở góc phòng. Không còn sớm nữa, Hope xin phép ra về, không quên cảm ơn thịnh tình nồng hậu của ông bà Adam.

- Cháu hãy sắp xếp thời gian để đến chơi với cô chú thường xuyên nhé! Gia đình cô chú luôn rộng cửa chào đón cháu. - Bà Lauren tươi cười.

- Vâng, hôm nay quả là một ngày ý nghĩa và tuyệt vời đối với cháu. Cháu đã thu thập được rất nhiều kiến thức bổ ích cho bài luận từ những câu chuyện của chú Adam. Cháu xin phép hôm khác cháu sẽ ghé thăm cô chú ạ.

- Cô chú sẽ hết sức hỗ trợ để cháu đạt được kết quả tốt nhất cho bài luận này. - Ông Adam vừa nói vừa tiễn Hope ra cổng.

Ra khỏi nhà Maxwell, Hope lái xe thẳng đến tòa soạn. Mỗi lần dừng đợi đèn đỏ, cô lại tranh thủ lấy sổ ra ghi chú lại những thông tin quan trọng vừa thu thập được. Lòng vui phập phới, cô gái trẻ khẽ huýt sáo theo giai điệu của bài “Jingle Bells”.

Hope bắt đầu đến thăm gia đình Maxwell thường xuyên hơn. Không hẳn vì sự tò mò trong lòng Hope, mà còn bởi cô thực sự cảm mến gia đình thân thiện này. Cô đã làm bạn với Clara và Julie - hai cô con gái song sinh của ông bà Maxwell, và cả hai người bạn trai của họ. Thật trùng hợp là cả Clara và Julie hiện đang theo học tại ngôi trường mà Hope đã tốt nghiệp. Hai chị em thỉnh thoảng lại trao đổi với Hope về mọi hoạt động trong trường như thể họ vẫn đang học cùng với nhau. Tuy nhiên, Hope lại vào vai cô sinh viên năm cuối đạt đến nỗi Clara và Julie đều không hề may mắn nghĩ ngờ những gì cô nói.

Lần viếng thăm tiếp theo, Hope được giới thiệu với Hannah, cô con gái lớn của ông bà Maxwell. Hannah 32 tuổi, là một cô gái thẳng thắn và dễ gần. Hannah vừa mới kết hôn. Qua câu chuyện những thành viên trong gia đình Maxwell trao đổi với nhau, Hope nhận thấy cả ba cô gái của gia đình Maxwell đều là những người rất đáng để mình học hỏi. Họ có học vấn cao, giao tiếp tốt và có khả năng thay cha mẹ đảm trách công việc kinh doanh những khi ông bà Maxwell đi vắng. Bạn rạn là vậy, nhưng cả ba đều rất hạnh phúc trong tình yêu. *Chỉ với năm thành viên mà gia đình Maxwell có thể điều hành xưởng gỗ không ngừng phát triển thịnh vượng, có uy tín lớn trong thành phố. Đây là một chi tiết đắt giá cho bài viết của cô.* Hope nghĩ.

Càng lúc, Hope càng cảm thấy rõ sự gắn bó mật thiết giữa cô và gia đình đáng mến này. Câu chuyện về chiếc lọ Giáng sinh trong đầu cô giờ đã có thêm nhiều chi tiết thú vị khác. Nhưng lạ thay, có những lúc Hope dường như quên hẳn mục đích ban đầu của mình, cho đến một ngày Hope được mời đến dự buổi tiệc mừng lễ Tạ ơn cùng gia đình Maxwell.

Chiếc bàn được trang trí đơn giản mà sang trọng, những bộ đồ ăn bằng bạc sáng loáng và khăn trải bàn bằng vải lanh mới tinh. Hope không thể nhớ được lần cuối cùng cô được tham dự một bữa tiệc trang trọng như thế này là khi nào. Ông Adam mở đầu bữa tiệc bằng lời tạ ơn như thường lệ, vì có được bữa ăn ngon, vì gia đình được sum họp và vì sự góp mặt của Hope.

- Cháu cảm ơn cô chú. - Hope cảm động. Những món ăn truyền thống của lễ Tạ ơn như hoa quả tươi, thịt băm hầm nước sốt, bánh mì cuộn nóng hôi được bày trên bàn trông thật thịnh soạn.

- Món bánh mì cuộn của nhà ta có mùi vị đặc biệt quá. Lần đầu tiên cháu được thưởng thức những chiếc bánh hảo hạng như vậy. - Hope nói.

- Thật vui vì cháu thấy ngon miệng. Bà nội của mấy chị em Hannah đã truyền lại cho cô công thức đặc biệt của món bánh này đây. Cô nghĩ là không quá khó. - Bà Lauren không giấu được sự tự hào khi kể về truyền thống gia đình nội ngoại, những kỷ niệm khó quên về thời học sinh của ba chị em Hannah cùng những truyền thống tốt đẹp gia đình đã gìn giữ từ đời này sang đời khác. Hope cảm thấy cô cần phải nắm bắt lấy cơ hội này.

- Cháu muốn hỏi về chiếc lọ thủy tinh đựng tiền lễ được không ạ?

Câu hỏi của Hope khiến mọi người trong gia đình đều tùm tùm cười nhìn về phía ông Adam.

- Chắc là cháu tò mò lắm... - Ông Adam nói chậm rãi. - Nhưng có lẽ đợi đến một dịp nào đó thích hợp hơn chúng ta sẽ kể cho cháu nghe...

- Đó là chuyện riêng trong nhà thôi, cháu à! - Bà Lauren lên tiếng.

- Cháu xin lỗi, cháu không biết điều ấy! - Ngay lập tức, Hope cảm thấy hối hận vì sự nóng vội của mình.

- Thôi mà cha, tất cả mọi người đều xem Hope như một thành viên trong gia đình mà. - Hannah năn nỉ.

- Đúng rồi cha, cha cứ nói đi! - Hai cô gái sinh đôi cũng đồng tình với chị.

- Các con nghĩ Hope đã sẵn sàng để biết mọi chuyện rồi sao? - Ông Adam thoáng lưỡng lự.

- Điều đó tùy thuộc vào anh thôi! - Bà Lauren mỉm cười.

- Sẵn sàng cho điều gì cơ? - Hope hỏi hớp.

- Chúng ta hãy đến phòng khách nào. - Ông Adam đề nghị.

- Đi nào! - Hannah nắm lấy tay chồng mình, nháy mắt với Hope. Cả gia đình cũng lần lượt đứng dậy theo ông Adam chuyển qua phòng bên cạnh.

Ông Adam ngồi thư thái trên chiếc ghế dựa cạnh lò sưởi. Mọi thành viên khác quây quần xung quanh. “Điều này rất đặc biệt.” - Bà Lauren thì thầm. Hope hồi hộp đến nỗi cô sợ mọi người có thể nghe thấy tiếng trống ngực đập dồn dập của mình. Và hôm đó, ông Adam Maxwell đã kể một câu chuyện khiến Hope hoàn toàn thay đổi nhận thức về chỗ đứng của mình trong cuộc đời này.

Đối với gia đình Maxwell, lễ Tạ ơn luôn là một dịp trọng đại trong năm. Năm nào cũng vậy, con cháu lại sum vầy trong ngôi nhà nhỏ của ông Frank và bà Dora để cùng mở tiệc mừng. Những món ăn truyền thống gồm gà tây quay, khoai tây nghiền, xà-lách trộn dầu giấm và món bánh tự làm bằng kem tươi. Dùng món tráng miệng xong, cả gia đình quây quần trong phòng khách để cùng xem đá banh hay bàn luận về kế hoạch Giáng sinh sắp tới - nào là sẽ mua quà gì, ai sẽ là người đi mua, món quà nào là phù hợp nhất cho từng người.

Năm đó, đôi vợ chồng mới cưới Adam và Lauren phát biểu trước.

- Giáng sinh năm nay là Giáng sinh đầu tiên của vợ chồng con, nên chúng con quyết định sẽ dành riêng ngày này cho nhau.

- Thế con sẽ không tham dự tiệc Giáng sinh truyền thống của nhà ta à?

- Mẹ à, chúng con chỉ vắng mặt vào đêm Giáng sinh thôi, hôm sau con lại có mặt. Bữa tiệc sẽ tiếp tục vào tối hôm sau mà, phải không mẹ?

Em trai kế của Adam là Steven sẽ đón Giáng sinh bên nhà vợ ở Pittsburgh.

- Con có mang cháu về bên ngoại không? - Bà Dora hỏi.

- Vâng, thưa mẹ, con sẽ mang cả cháu theo. - Lisa, vợ của Steven trả lời thay chồng.

Terri - cô con gái duy nhất trong bốn anh em - năm nay đón Giáng sinh với ông bà Maxwell. Vì chồng của Terri - Marshall Young - hiện đang phục vụ trong quân đội, và cậu ấy sẽ không về nhà trong vòng tám tháng tới. Không muốn ở nhà một mình trong đêm lễ quan trọng này nên Terri quyết định sẽ về nhà cha mẹ ruột.

- Còn con thì sao hả Jeff? - Bà Dora hỏi.

- Xin thông báo với quý ông, quý bà, Jeff nhà ta có hẳn một chương trình Giáng sinh tuyệt vời.

Chàng trai trẻ mười bảy tuổi lướt ngón tay qua phím đàn piano, trình diễn bản “Jingle Bells” được chơi theo phong cách rock đầy sôi động.

Chuông ngân vang, chuông ngân vang.

Tôi sẽ có một buổi hòa nhạc vào đêm Giáng sinh

...

Tiếng cười, tiếng nói, tiếng đàn cứ thế hòa vào nhau. Cả ngôi nhà như được bao phủ trong bầu không khí ấm áp ngay giữa trời đông giá rét.

- Em rất vui vì được đón lễ Tạ ơn cùng gia đình anh. Mẹ anh thật hiền từ và nhân hậu. Mọi người mang lại cho em cảm giác rất ấm áp và hạnh phúc. Năm nào nhà mình cũng vui vậy hả anh? - Lauren hỏi Adam khi cả hai đã lên xe để về lại căn nhà nhỏ của mình.

- Từ khi anh ra đời cho đến bây giờ, anh luôn thấy mọi người trong gia đình gắn bó với nhau như thế. Rồi em sẽ thấy nhiều điều thú vị hơn nữa. À này, mai em đi với hội phụ nữ của em phải không? -

Adam thể hiện sự quan tâm đối với vợ.

- Em cũng chưa biết nữa. Máy cô bạn rủ em đi mua sắm, nhưng em không tính mua gì cả.
- Sao không chứ? Em có thể mua vài món em thích mà.
- Em không có ý định tiêu hết ngân quỹ còm cõi của chúng mình đâu, chồng à! - Laura phì cười.

Vợ chồng Adam và Lauren không mấy khá giả. Một năm trước khi gặp Lauren - tức là ba năm trước khi hai người kết hôn, Adam có mở một cửa hàng nhỏ chuyên kinh doanh đồ gỗ gia dụng đã được phục chế nhưng thu nhập khá khiêm tốn. Không nản lòng, Adam cố dành dụm tiền với quyết tâm biến cái gara cũ bé xiu của mình thành một xưởng mộc với đầy đủ máy móc, dụng cụ làm gỗ. Với chàng trai trẻ ngày ấy, mùi gỗ luôn có sức quyến rũ đặc biệt.

Lauren đưa tay vén gọn mái tóc đen dày của mình sang một bên. “Hay mình lên kế hoạch đi anh”. Vừa nói, cô vừa lấy ngón tay nghịch ngợm lọn tóc mềm. “Chúng ta sẽ lấy một cái hộp, hay cái hũ nhựa gì đó để dành những đồng tiền lẻ của mình. Quy định là ngày nào cũng phải bỏ tiền vào. Anh thấy thế nào?”.

- Rồi sao nữa em? - Adam cảm thấy thích thú với ý tưởng mới của vợ.
- Rồi đến Giáng sinh, chúng ta sẽ dành tiền đó để mua quà cho nhau. Dù được bao nhiêu thì chúng ta cũng sẽ dành để mua quà.
- Ý hay đấy! Nhưng em không được quên bỏ tiền vào đâu đấy nhé!

Buổi sáng hôm sau, Lauren rửa sạch lọ mứt dâu, lau khô rồi đặt lên nóc tủ lạnh. Cô lấy sơn nắn nét viết lên lọ dòng chữ: *Chiếc lọ Giáng sinh - ALM*. **ALM** là tên viết tắt của Adam và Lauren Maxwell.

Thời gian trôi qua, chẳng mấy chốc Giáng sinh đã tới gần. Ngày 24 tháng 12, sau bữa điếm tâm, hai vợ chồng Adam háo hức dốc lọ tiền mình đã dành dụm ra đếm.

- Hai mươi bảy đô-la và 88 xu. - Lauren ngượng ngùng thông báo. - Em cứ tưởng mình sẽ được nhiều hơn chứ.
- Không, anh nghĩ vậy là nhiều rồi đó chứ. - Adam vừa nói vừa hôn lên trán vợ. - Điều anh mong muốn nhất đã ở bên anh rồi này. Em nghĩ xem, ngày mai em thức dậy, khỏe khoắn, tươi cười với anh, đó chính là Giáng sinh tuyệt nhất của anh rồi!
- Anh đúng là... - Lauren nghẹn ngào, bỏ dở câu nói.
- Chúng ta cùng đi mua quà nào! - Adam lấy một nửa tiền cho vào túi áo mình. - Anh sẽ chọn cho em một món quà thật đẹp.

Hai vợ chồng lái xe đến một cửa hàng gần đó. Khó khăn lắm họ mới tìm được một chỗ đậu xe ở cuối bãi. Đôi vợ chồng trẻ cùng liếc nhìn đồng hồ đeo tay của mình rồi tay trong tay bước vào cửa hiệu. Với khoảng 13 đô-la mỗi người, họ có 20 phút để tìm ra món quà phù hợp nhất cho người bạn đời yêu dấu của mình trong mùa Giáng sinh đầu tiên của cuộc sống hôn nhân. Như những điệp viên trong phim hoạt hình, họ vừa tìm kiếm quà, vừa cố do thám xem món quà của người kia là gì. Có lúc Adam phải trốn sau giá treo áo khi nhắc thấy bóng Lauren tiến lại gần. Có lúc, khi Lauren biến thành ma-nơ-canh bí mật quan sát Adam, Adam đi ngang qua mà giả vờ như không nhìn thấy cô, miệng huýt sáo giai điệu của bản nhạc nền trong một bộ phim trinh thám cả hai đều rất thích.

Món quà của họ được cất trong ba cái túi giấy để giữ bí mật đến phút cuối. Vừa về đến nhà, mỗi

người vội biến ngay vào mỗi góc và hì hụi gói món quà lại bằng một lớp giấy bạc có đính những ngôi sao nhỏ đầy màu sắc.

Sáng hôm sau, khi Lauren vừa thức giấc thì Adam đã làm xong món bánh nướng cho bữa sáng. Anh âu yếm nhìn vợ đang dụi mắt ngái ngủ và hỏi:

- Em muốn gì nào, ăn sáng trước, hay quà trước?

- Anh yêu, anh có biết bữa sáng luôn là bữa quan trọng nhất trong ngày không? - Lauren trả lời, không có vẻ gì là hưởng ứng sự háo hức của chồng.

Adam tiu nghỉu toan xuống bếp lấy bát đĩa.

- ...Nhưng không phải trong ngày hôm nay. Quà, quà của em đâu? - Lauren reo to, nhanh chân chạy vào phòng khách, vừa chạy vừa cười khúc khích.

- Dừng lại nào, em chơi ăn gian. - Adam chạy đuổi theo, quàng tay ôm ngang người Lauren để ngăn vợ lại, nhưng cả hai mất đà, cùng ngã chúi vào chiếc ghế xô-pha đặt bên cạnh cây thông Noel đang nhấp nháy.

- Anh sẽ làm ông già Noel chứ? - Lauren âu yếm nói với chồng.

Lauren đã biết phong tục này của nhà Maxwell vào hai năm trước, đó là lần đầu tiên cô bện lên ra mắt gia đình anh. Ông già Noel sẽ là người gỡ những món quà treo trên cây thông Noel xuống, đọc tên người nhận ghi trên món quà rồi mới trao tận tay cho chủ nhân.

- Em mở trước nhé. - Lauren vừa nói vừa háo hức gỡ món quà đầu tiên của mình. Đó là một cây son môi màu hồng. Cô thoa ngay lên môi một lớp son dày rồi hôn vào má Adam. - Giờ thì má lúm đồng tiền của anh cũng có màu hồng quyến rũ rồi đây này. - Lauren trêu chồng.

Món quà đầu tiên của Adam là đôi vớ màu đỏ.

- Tuyệt quá, anh rất thích đôi vớ này. Hôm trước anh đã thấy nó ở quầy hàng, và anh đã mong là ngày nào đó sẽ có được nó đây! Cảm ơn em, Lauren.

Món quà tiếp theo của Lauren là chiếc khung ảnh bằng gỗ.

- Cô gái này là ai đây? - Lauren chỉ vào bức ảnh một thiếu nữ có đôi mắt xanh biếc với nụ cười mê hoặc lòng người, giọng vờ hờn dỗi.

- Là cô nàng anh từng hẹn hò hồi học đại học thôi mà!

Lauren liếc mắt. Người Adam hẹn hò lúc học đại học chính là cô chứ không ai khác.

- Ô, tuyệt thật! - Adam reo lên khi thấy hộp dao cạo. Đây là món quà rất thiết thực với anh, bởi hai tuần qua anh đã phải sử dụng lại lưỡi dao cạo cũ.

Cả hai liên tục bất ngờ khi lần lượt mở từng món quà nhỏ mà người kia đã mua tặng mình với tất cả tâm lòng. Hai vợ chồng vừa ôm nhau thật chặt vừa trầm trồ thích thú với những món quà mình nhận được.

Buổi trưa, hai vợ chồng tiếp tục công việc sửa chữa lại chiếc tủ áo mà họ đã hứa sẽ giao cho khách vào ngày đầu tiên của năm mới. Họ vừa đánh bóng lại nước gỗ vừa nhẩm hát một ca khúc Giáng sinh. Tối hôm đó, Adam đưa vợ về nhà bố mẹ anh dự tiệc Giáng sinh như đã hẹn.

Những ngày đông giá rét trôi qua. Xuân đến rồi đi, nhường chỗ cho một mùa hè lạnh ảm. Hè năm ấy kéo dài hơn mọi năm. Chính tiết trời lạnh lạnh của những ngày tháng Tám ấy khiến Lauren lại nghĩ đến lễ Giáng sinh. Cô chia sẻ với chồng kế hoạch tiết kiệm tiền cho Giáng sinh sớm hơn mọi năm. Không do dự, Adam hưởng ứng ngay ý tưởng của vợ. Và thế là chiếc lọ lại xuất hiện trên đầu tủ lạnh trong căn nhà nhỏ.

Đó cũng chính là lý do Adam và Lauren thường hay trả tiền mua sắm bằng tiền chẵn để được thối lại bằng tiền lẻ.

Trước Giáng sinh một ngày, hai vợ chồng ngồi đếm tiền trên chiếc bàn gỗ trong bếp.

- Những 62 đô-la và 21 xu. - Adam không giấu được nỗi kinh ngạc. - Anh quyết định chia cho em hết phần xu lẻ, còn lại mỗi người 31 đô-la, em thấy anh hào phóng chưa?

- Vậy thì sau bữa trưa chúng ta sẽ đi mua quà luôn nhé! - Lauren hào hứng. Cả hai đều biết rằng từ giây phút này cho đến sau bữa trưa, họ sẽ chỉ nghĩ đến những món quà.

Sau bữa trưa, hai vợ chồng lại lái xe đến cửa hàng gần nhà. Và cũng như năm trước, họ chia nhau đi chọn hàng, rồi hẹn gặp nhau với những túi quà đã được bọc cẩn thận để đảm bảo không ai có thể hé mắt nhìn vào trong.

Buổi sáng Giáng sinh năm ấy, cả hai vợ chồng đều dậy sớm, sớm hơn cả năm trước, và ai cũng háo hức muốn mở quà đến nỗi không ngó ngang đến bữa sáng.

Năm nay, món quà đầu tiên Lauren mở ra cũng là một khung hình, nhưng kiểu dáng đẹp hơn so với năm ngoái, với tấm ảnh cưới của hai vợ chồng đã được lồng sẵn bên trong. Ngoài ra, cô còn có một lọ nước hoa - lọ mà Adam đã thấy vợ tỏ vẻ thích trong một lần được mời thử xịt lên cổ tay mấy tuần trước.

- Ôi, chồng em quả là một người đàn ông lý tưởng.

Quà của Adam là chiếc máy cạo râu nhỏ gọn. “Tuyệt!” - Anh reo lên, chạy đi tìm pin để lắp vào và thử máy ngay lập tức.

- Em sờ thử xem, rất nhẵn nhụi nhé! - Adam cầm tay Lauren đưa lên cảm mình. - Giáng sinh tuyệt vời!

Tháng Sáu năm sau, vợ chồng Adam và Lauren bàn tính tới việc sinh em bé. Họ đã cưới nhau tròn 18 tháng, và giờ thì không có lý do gì để phải chờ đợi.

Tháng Bảy, chính Adam là người khởi xướng kế hoạch chiếc lọ Giáng sinh.

- Năm nay mình phải bắt đầu sớm, để còn mua gì đó cho con nữa, phải không em?

Vào ngày Quốc khánh 4 tháng 7, chiếc lọ xuất hiện trên đầu tủ lạnh.

Lần này, họ tiết kiệm được hơn 100 đô-la. Và trước khi đi đến cửa hàng, họ đến ngân hàng để đổi tiền chẵn. Thời gian lựa chọn quà cũng lâu hơn năm cũ vì họ có nhiều sự lựa chọn hơn với số tiền có được.

Giáng sinh lần thứ ba này của gia đình Maxwell tươm tất hơn hẳn hai năm cũ. Cây thông Noel mới làm căn phòng khách thêm rực rỡ, ấm cúng. Thêm nhiều món quà thiết thực, ý nghĩa được trao tặng và những kỷ niệm cũng ngọt ngào hơn với niềm mong chờ một thành viên mới.

- Quà là một truyền thống ý nghĩa. - Hope thốt lên, đưa Adam ra khỏi những hoài niệm đẹp để ngày nào để trở về căn phòng khách thực tại.

- Vậy là năm nào nhà mình cũng có một lọ tiền để mua quà cho nhau phải không ạ?

- Không hẳn như vậy. Hannah đã làm lệch hướng mục đích ban đầu đó của gia đình chú.

- Thôi mà cha, cha dừng ở đây được rồi. - Hannah giấu khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ vào sau lưng chồng mình.

- Con cứ để cha kể tiếp chứ! - Bà Lauren can thiệp, và cả nhà đều nhao nhao tán thành và háo hức đợi nghe ông Adam kể tiếp.

Hannah ra đời trong niềm hân hoan của gia đình. Sau khi thành viên mới góp mặt trong ngôi nhà nhỏ, chiếc lọ Giáng sinh mỗi năm một xuất hiện sớm hơn trên nóc tủ lạnh nhà Maxwell. Vợ chồng Adam quyết định thành lập quỹ tiền xu ngay sau lễ Phục sinh. Lần này, số tiền tiết kiệm đã lập kỷ lục mới: 255 đô-la và 70 xu. Như truyền thống, hai vợ chồng mua tặng nhau một vài món quà thật dễ thương, nhưng công chúa nhỏ Hannah mới là người nhận được nhiều quà nhất nhà. Năm đó, sau khi dự tiệc Giáng sinh từ nhà ông bà nội của Hannah về, Adam và Lauren cùng quyết định sẽ bắt đầu một truyền thống mới. Họ sẽ đổi lọ thủy tinh to hơn, và tiết kiệm tiền trong suốt cả năm. Ngày 26 tháng Mười hai, một lọ thủy tinh mới xuất hiện. Và sau một năm, số tiền trong lọ lên tới 400 đô-la. Trong suốt những năm tiếp theo, truyền thống của gia đình Maxwell vẫn được duy trì.

Sau lần sảy thai đứa con thứ hai, Lauren và Adam được đền đáp bằng một cặp sinh đôi giống nhau như hai giọt nước. Với sự xuất hiện của hai thành viên mới này, chiếc lọ thủy tinh cũ lại được thay bằng chiếc to hơn.

Việc nhận tiền thối bằng đồng xu lẻ đã trở thành thói quen của mọi thành viên trong gia đình Maxwell. Ngay cả hai cô con gái sinh đôi chỉ mới hai tuổi cũng đã biết nhắc mẹ khi đi mua sắm: “Tiền xu, mẹ ơi, tiền xu”. Cứ mỗi cuối ngày, từng thành viên trong gia đình sẽ lục tiền xu trong túi để bỏ vào lọ, bất kể lúc đó họ có đang cần tiền lẻ để mua bánh kẹo, trả tiền giặt ủi hay chi trả cho vài thứ lặt vặt khác.

Vào mùa Giáng sinh thứ 10 của gia đình nhỏ, cả năm người hân hoan đến ngân hàng để đổi số tiền tiết kiệm có được ra tiền chẵn. Lần này đến lượt cô bé Hannah bảy tuổi được cầm chiếc lọ.

Trong khi Adam và Lauren loay hoay bế hai thiên thần nhỏ đặt vào trong xe đẩy, Hannah chợt chú ý đến một người phụ nữ mặc chiếc áo khoác nâu đã bạc màu ngồi bên vệ đường. Dường như người phụ nữ ấy đang khóc; một tay cô ôm mặt còn tay kia cầm một tờ giấy.

Vợ chồng Adam bước vào ngân hàng. Khách hàng đến đây vào những ngày cuối năm khá đông, họ phải xếp thành một hàng dài chờ đến lượt mình. Lo đồ hai cô con gái nhỏ đang khóc, hai vợ chồng không để ý đến Hannah vẫn còn đang tần ngần ở bên ngoài.

Cô bé bước đến bên người phụ nữ tội nghiệp.

- Cô bị sao thế? - Hannah mạnh dạn hỏi. - Cô có chuyện gì buồn à?

Người phụ nữ không ngược lên.

- Cô ơi? - Cô bé ngồi xuống, đặt lọ tiền bên cạnh. Người phụ nữ vẫn không trả lời, chỉ úp mặt xuống

đầu gối, bờ vai thỉnh thoảng lại run lên vì những cơn nấc.

- Cô ơi, cô làm sao thế ạ? - Hannah vẫn nhẩn nại.

- Cô có thích chiếc lọ Giáng sinh của nhà cháu không?

Câu hỏi khiến người phụ nữ ngẩng đầu lên. Cô mỉm cười yếu ớt.

- Cô hãy cầm lấy này. - Nói xong, cô bé bê chiếc lọ lên bằng cả hai tay, đặt vào lòng người phụ nữ lạ mặt.

Lúc bấy giờ Adam mới phát hiện ra sự vắng mặt của Hannah và hốt hải chạy ra ngoài tìm con. Anh vừa gọi to tên con vừa hốt hoảng nhìn quanh. Sau cùng, anh thấy Hannah đang ngồi bệt bên cạnh một người lạ ngay vệ đường.

- Hannah, con không sao chứ? - Adam lo lắng hỏi.

Lúc này Lauren vẫn đang ở trong ngân hàng, một tay cô giữ chiếc xe đẩy, tay kia tì vào ô cửa kính dày và nhìn ra ngoài. Cảm giác bình yên ngập tràn tâm hồn cô, bài thánh ca vang lên đầu đó, bầu không khí Giáng sinh rộn ràng khắp nơi, từ trong nhà đến ngoài phố và trong cả lòng người.

Adam đến bên cạnh con gái:

- Chuyện gì vậy con? - Adam hỏi.

- Không có gì đâu, thưa ông. Con gái ông muốn tặng tôi chiếc lọ này. - Người phụ nữ trả lời thay cô bé, nhưng Adam vẫn đang chờ câu trả lời của chính con gái anh.

- Hannah, chuyện là sao vậy con? - Adam nhẹ nhàng.

Hannah ngược đôi mắt thơ ngây nhìn cha:

- Cha à, con nghĩ cô ấy cần nó hơn chúng ta.

Adam đứng lặng yên một lúc. Những người trên phố vẫn hối hả đi ngang qua họ. Lauren đã đẩy chiếc xe chở hai em gái sinh đôi của Hannah đứng sau hai cha con từ bao giờ. Những giọt nước mắt long lanh chực trào nơi khóe mắt của người thiếu phụ trẻ. Lauren nghĩ người phụ nữ đáng thương kia có lẽ cũng chỉ xấp xỉ tuổi cô. Adam nhìn vợ như muốn hỏi: “Ý em thế nào?”. Lauren không trả lời nhưng những giọt nước mắt thương cảm của cô đã nói thay tất cả.

- Chúc mừng Giáng sinh chị! - Adam nói với người phụ nữ, rồi đỡ Hannah đứng dậy.

- Nhưng thưa ông... - Người phụ nữ nghẹn ngào.

- Chúc mừng Giáng sinh chị! - Adam mỉm cười, nắm lấy tay Hannah rồi dẫn cả gia đình mình ra xe.

Adam khởi động chiếc xe cũ kỹ của mình, đặt tay lên chiếc vô lăng đã sờn da và bắt đầu cho xe ra khỏi bãi đỗ của ngân hàng.

- Chúng ta vừa cho đi quà Giáng sinh của cả nhà rồi nhỉ? - Adam quay sang nói với vợ.

- Em nghĩ chúng ta đã trao tặng một món quà Giáng sinh ý nghĩa đấy chứ!

Gia đình Maxwell vẫn đến cửa hàng như truyền thống hàng năm, nhưng năm nay họ chỉ có thể chi 10

đô-la cho mỗi thành viên trong gia đình. Hòa vào đám đông những người mua hàng cuối cùng trước khi cửa hàng đóng cửa, Adam dẫn theo Hannah, còn Lauren đi theo hai bé gái sinh đôi Clara và Julie. Hai mươi lăm phút sau, đúng giờ hẹn, họ gặp nhau để cùng về nhà, tránh không nói tới việc Giáng sinh năm nay sẽ khác thế nào so với mọi năm.

Buổi sáng hôm sau, bọn trẻ bị đánh thức bởi mùi bánh nướng và mùi sô-cô-la thơm phức. Trong khi dùng điểm tâm, Adam và Lauren giải thích với các con rằng họ rất tự hào vì Hannah đã sớm biết quan tâm, giúp đỡ người đang gặp khó khăn, hoạn nạn. Giáng sinh năm nay, mọi người trong gia đình sẽ chỉ nhận được một phần quà nhỏ thôi vì chúng ta đã chia sẻ phần quà của mình cho người phụ nữ đáng thương hôm qua. Sau đó, các thành viên trong gia đình Maxwell cùng mở quà của ông bà nội, chú Steven, chú Jeff và cô Terri.

Sau khi kết thúc chương trình mở quà, Adam bày ra một trò chơi mới cho cả nhà. Anh đề nghị Lauren nói về điều mình thích nhất ở các cô con gái. Không những trả lời câu hỏi ấy, Lauren còn nói về những điều mình thích nhất ở chồng. Adam thì nói rằng anh rất hạnh phúc vì có một cô con gái ngoan ngoãn, có một tâm hồn trong sáng và một trái tim chan chứa yêu thương như Hannah. Đến lượt Hannah, cô bé phát biểu: “Con yêu cả nhà ta” và không quên cảm ơn cha mình vì đã không nổi nóng.

- Cha nổi nóng vì điều gì cơ, công chúa? - Adam đặt con gái lên đùi mình, âu yếm hỏi.

- Vì con đã cho đi Giáng sinh của cả nhà mình.

Tối hôm đó, trên đường từ nhà cha mẹ của Adam về nhà, trong lúc ba cô con gái nhỏ đang ngủ yên ở băng ghế sau, Adam và Lauren đã quyết định đặt ra một truyền thống mới cho cả nhà.

Ngày 26, chiếc lọ mới được đặt trên tủ lạnh.

Một năm nữa trôi qua, Giáng sinh lại đến, cũng là lúc gia đình Adam quây quần đêm tiền tiết kiệm trong lọ. Lần này nhà Maxwell bí mật trao tặng chiếc lọ cho cô giáo của Hannah bởi sau khi chồng cô phải nhập viện vì một tai nạn giao thông, cuộc sống của cô gặp rất nhiều khó khăn.

Năm sau nữa, chiếc lọ được trao cho một khách hàng giàu có của Adam. Sở dĩ Adam quyết định như vậy vì qua những lần trò chuyện với vị khách này, anh nhận thấy đây là một người quá coi trọng tiền bạc. Có thể nói cuộc đời ông ấy chưa bao giờ biết đến khó khăn, thiếu thốn, nên ông cũng không đủ sự thông cảm để quan tâm và sẻ chia với người khác; chính vì vậy Adam muốn gửi đến ông ấy thông điệp về ý nghĩa của sự trao tặng. Adam mong rằng sẽ có một điều kỳ diệu xảy ra, và vị khách nọ sẽ tiếp tục trao tặng chiếc lọ Giáng sinh cho những người cần nó hơn mình.

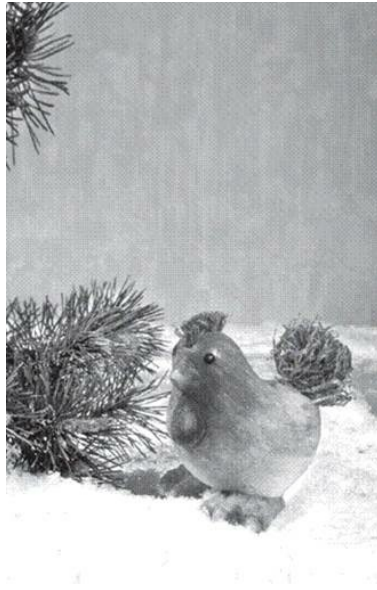
Có một chiều nọ, khi cả ba cô công chúa đều được gửi sang chơi bên ông bà nội, Lauren thủ thỉ hỏi chồng:

- Anh có thường nghĩ về chiếc lọ Giáng sinh của gia đình ta không? Chúng ta sẽ giữ mãi truyền thống này chứ, và con cháu chúng ta cũng vậy phải không?

- Thịnh thoảng khi túi anh không còn một xu vì đã nộp hết tiền lương cho em, anh cũng có hơi ám ảnh về số tiền trong lọ một chút... - Adam làm ra vẻ tội nghiệp.

- Ôi, ông chồng nhẫn tâm của em. - Lauren phì cười.

Và truyền thống trao tặng chiếc lọ Giáng sinh vẫn là bí mật của gia đình Maxwell suốt những năm qua.

Adam nhấp một ngụm nước chanh. Đã bao năm qua mà mọi ký ức vẫn vẹn nguyên, sống động trong ông. Trong khi đó Hope vẫn ngồi lặng trên tấm thảm dưới sàn, hai tay ôm gối, vẻ mặt đầy xúc động. Lần này chính Hannah là người đưa ông Adam trở về với thực tại:

- Mỗi lần được cha kể lại chuyện này con đều cảm thấy rất hạnh phúc!

- Tất nhiên rồi, vì con là nhân vật chính trong đó mà.

- Không, không phải con, Cha mới là nhân vật chính. - Cô đứng dậy, bước đến chỗ cha mình rồi khom người vòng tay ôm lấy cổ ông như một cô bé con đang nũng nịu.

- Tán công! - Hai cô con gái sinh đôi reo lên. Và khi Hope chưa kịp phản ứng gì thì cả gia đình Maxwell đã ào đến ôm hôn Adam tới tấp.

- Hope, cứu chú với... - Ông Adam giả vờ kêu cứu.

Những gì diễn ra trước mắt khiến Hope chạnh lòng. Đám mây u ám trong tâm hồn chợt ào đến, kéo Hope trở lại căn phòng nhỏ nhà mình. Nơi đó, trên chiếc tràng kỷ là người mẹ gây yếu của cô; còn cô ngồi cạnh mẹ, cầm tay bà ôm hôn lần cuối.

- Câu chuyện của gia đình mình làm cháu thật sự xúc động. - Hope giật mình, giấu vội nét buồn trong ánh mắt. - Câu chuyện của chú, cả những chiếc lọ tiền xu, tất cả đều thật tuyệt vời. Những chiếc lọ ấy đã trở thành động lực sống của biết bao người.

- Động lực sống ư? Có lẽ cháu quá lời rồi. Chú nghĩ đó là một lời chúc phúc thôi.

- Phúc lành cho người phụ nữ bên vệ đường, cho cô giáo của Hannah, và những người mà gia đình chú đã giúp đỡ. - Hope nói.

- Ý nghĩa của chiếc lọ Giáng sinh không phải ở số tiền, mà chính những ý tưởng mới là vô giá. Tiền không bao giờ đủ để cứu giúp một người nào đó cả. Nhưng mỗi ngày qua, tiếng đồng xu leng keng trong túi thật sự nhắc gia đình chú nhớ rằng mình phải biết sống vì những người xung quanh. Không ngày nào trôi qua mà gia đình chú không nghĩ tới...

- *Chiếc lọ Giáng sinh.* - Cả gia đình đồng thanh như thể đã được diễn tập từ trước. Tiếng cười lại tràn ngập căn phòng. Trong khi mọi người râm ran trò chuyện với nhau, Hope lại chìm đắm trong những suy tư của riêng mình. Cô nhớ đến hoàn cảnh của bốn người đã viết thư đến tòa soạn kể về việc chiếc lọ Giáng sinh xuất hiện trong đời họ như một phép màu. Rồi cảm giác ngỡ ngàng của chính cô khi nhìn thấy chiếc lọ đựng đầy tiền xu trước bậc thềm nhà mình trong đêm Giáng sinh buồn bã, cảm giác cô đơn vây kín tâm hồn lúc một mình đón Giáng sinh ở quán Chuck's mà không có mẹ. Bao cảm xúc dồn nén bấy lâu chỉ chực vỡ òa. Những giọt nước mắt lặng lẽ lăn dài trên gò má cô gái trẻ.

- Hope? - Lauren ngồi xuống bên cạnh và dịu dàng đặt tay lên vai cô. Hope vội đưa tay quạt nước mắt, ngẩng đầu lên mỉm cười.

- Có chuyện gì với cháu vậy?

Hope nhắm mắt lại, cảm giác như thể được gặp lại chính mẹ mình. Bỗng Hope ước sao lúc này đây

được ôm lấy cô Lauren và gọi hai tiếng “Mẹ ơi!”, để lòng được nhẹ nhõm như trẻ thơ.

Từ khi biết mẹ Louise mắc phải căn bệnh hiểm nghèo, Hope đã tự hứa phải thật mạnh mẽ. Hơn hai mươi năm qua, mẹ cô đã luôn mong muốn con gái bà trở thành một người cứng rắn, có thể vượt qua được mọi trở ngại trong cuộc sống. Trong Hope, mẹ luôn là một phụ nữ bao dung, hiền từ. Bao muện phiền, lo lắng bà đều giữ riêng cho mình. Rất hiếm khi Hope thấy mẹ khóc.

- Hope, cháu có thể tâm sự với cô mọi điều. - Lauren vừa vỗ về cô gái vừa nháy mắt ra hiệu mọi người ra ngoài để hai cô cháu được ở riêng với nhau.

Đề yên bàn tay mình trong tay Lauren, Hope chậm rãi kể lại câu chuyện của mình, từ khi cô là một đứa trẻ bị bỏ rơi ở tiệm Chuck’s trên quốc lộ 4, đến buổi tối mùa đông đau buồn ngày mẹ cô ra đi mãi mãi.

Tuy nhiên, Hope vẫn không kể cho Lauren nghe về vụ trộm trong đêm Giáng sinh, về chiếc lọ Giáng sinh của riêng cô, về câu chuyện đã gần hoàn thành và sắp xuất hiện trên trang nhất của tờ *Daily Record*. Và tất nhiên Hope không thể đề lộ thân thế của mình. Khi trở về nhà, cảm giác tội lỗi cứ ám ảnh Hope, Ý nghĩ rằng mình chỉ là một kẻ nói dối, một kẻ lợi dụng lòng tốt của người khác khiến tim cô như thắt lại.

Dù mọi thắc mắc đều đã được giải đáp, và câu chuyện về chiếc lọ Giáng sinh cũng sắp hoàn thành, nhưng Hope vẫn đến thăm nhà Maxwell hàng tuần. Không còn áp lực cố gắng tìm hiểu những bí mật ẩn giấu, cô cảm thấy thật sự thoải mái khi ở cạnh bên họ. Cô yêu mến và gắn bó với gia đình ấy đến mức cô ước ao được trở thành một thành viên thực sự của gia đình họ.

Một chiều thứ Bảy nọ, khi chuẩn bị ra về, Hope thông báo với chú Adam và cô Lauren rằng cô đang hoàn tất những phần cuối cùng của bài luận.

- Vậy là sau này cháu sẽ không có cơ hội thường xuyên đến chơi với gia đình ta và làm phiền chú thêm nữa. - Vừa nói Hope vừa nghĩ đến ngày cô phải chia xa gia đình Maxwell mãi mãi mà thấy lòng buồn rười rượi.

- Chú rất nóng lòng được đọc bài luận của cháu đấy. - Adam nói trong khi Hope mặc áo khoác chuẩn bị ra về.

- Dạ vâng, cháu sẽ gửi chú xem và nhờ chú góp ý cho cháu. Cháu là một sinh viên rất chăm chỉ mà. - Hope cười, nháy mắt tạm biệt chú Adam. Adam hôn trán Hope và tiễn cô bé ra cổng.

- Hẹn gặp lại chú thợ mộc tốt bụng của cháu. - Nói rồi Hope bước ra cửa, lòng thầm ước sao những ngày tháng này có thể kéo dài thêm mãi.

Mỗi ngày, Hope phải dậy từ lúc 5 giờ sáng để miệt mài bên tác phẩm tâm huyết của mình. Câu chuyện giờ đã được phát triển thành hai phần, nó không chỉ gồm những cảm nhận, suy nghĩ chủ quan của riêng cô, mà còn của bốn người khác - những tác giả đã gửi thư bày tỏ lòng biết ơn và sự trân trọng đối với những tấm lòng hào hiệp - những CON NGƯỜI viết hoa ấy. Trong câu chuyện ấy, Hope đặc biệt nhấn mạnh đến tình cảm nồng hậu, chân thành của một gia đình dành cho mọi người và dành cho mùa Giáng sinh. Họ chính là người khởi nguồn cho những chiếc lọ chứa đầy tình yêu, lòng nhân ái và sự quan tâm dành cho mọi người xung quanh.

Họ có thể không muốn trở thành những người hùng, nhưng thật sự họ là như thế. Thế giới cần những người hùng như họ. - Ý nghĩ đó trong Hope trở thành động lực giúp cô quyết tâm hoàn thành tác phẩm của mình.

Một tối nọ, sau khi xem phim cùng Hannah, Hope không về nhà ngay như thường lệ mà ở lại trò chuyện cùng bạn. Những câu chuyện cứ thế kéo dài. Hai cô gái cứ khúc khích, râm rì những câu chuyện bí mật của riêng họ, mãi cho đến khi chợt nhận ra ngọn đèn duy nhất còn sáng trong dãy phố chính là ngọn đèn trên tầng thượng nhà Maxwell - nơi họ đang ngồi.

- Ước gì em có được một người chị như chị. - Hope mơ mộng.

- Em không biết đấy chứ. Ngày xưa chị toàn muốn đôi hai đưa em gái hay mít ướt của chị để lấy kẹo không à. - Hannah cười ngặt nghẽo.

- Em nói nghiêm túc đấy. Chị, gia đình của chị, tất cả đều thật tốt với em. Em có thể đổi bất kỳ thứ gì mình có để được một gia đình như vậy.

- Em chính là thành viên của gia đình này mà, em không biết điều đó sao? Chính bài luận của trường em đã giúp chúng ta biết nhau. Đó là cái duyên đấy em!

- Ước gì đó là sự thật. - Hope mỉm cười siết chặt tay Hannah.

Tối hôm ấy khi lái xe về nhà, cũng như mọi khi, Hope tưởng tượng đến ngày câu chuyện về nguồn gốc chiếc lọ Giáng sinh được đăng trên trang nhất của tờ *Daily Record*, và sự nghiệp của cô sẽ bước lên một tầm cao mới. Nhưng cô biết đó cũng chính là ngày cô phải đối mặt với gia đình Maxwell - những người đã mở rộng cửa nhà, mở rộng trái tim để chào đón cô. Liệu họ có khinh miệt cô và cho rằng cô là kẻ dối trá và lợi dụng?

- Chúc mừng em nhé, Hope. - Chị Brandi bên ban thư ký gọi Hope khi cô đang kiểm tra thư được gửi đến sáng nay.

- Cảm ơn chị, nhưng có chuyện gì thế chị? - Hope ngẩn người.

- Em chưa biết tin gì à? Bài báo sáng nay đây!

- Bài báo gì hả chị? Chị nói cho em biết luôn đi Brandi.

- Em được bầu chọn là nhân viên tiêu biểu của tờ *Daily Record* trong tháng đây.

Mặt Hope chuyển sang tái mét.

- Không, em... em không biết gì cả.

Hope vội vã đi xuống tầng dưới, lật đặt mở số báo sáng nay. Đề mục nhân viên tiêu biểu của tháng được in chữ nổi giữa khung nền trắng. Hope đọc một mạch bài viết 750 chữ về mình, gồm cả lý lịch trích ngang, thời gian là cộng tác viên cho *Daily Record* khi còn học trung học cho đến khi trở thành nhân viên chính thức, tốt nghiệp loại ưu, các phẩm chất được đánh giá cao như ý chí, lòng kiên trì, tinh thần cầu thị... và quan trọng nhất là *“hứa hẹn nhiều tiềm năng trở thành một nhà báo ưu tú trong tương lai không xa”*.

Hope bỏ tờ báo xuống, gục đầu xuống bàn. Bây giờ là 8 giờ 45 phút. *Giờ chỉ có một cách*, cô thầm nghĩ, *mình sẽ chạy thật nhanh đến nhà Maxwell, lấy tờ báo sáng khỏi bậc thềm nhà họ trước khi có ai đó trong nhà kịp nhìn thấy nó*. Cô nhìn lần nữa vào chiếc đồng hồ trên tường.

8 giờ 46 phút. Hôm nay là thứ Hai đầu tuần, Hope biết cô không còn cơ hội. Hope bôn chôn đứng ngồi không yên, nghĩ ra hàng trăm lời giải thích khác nhau. Nhưng cô cũng biết rằng sẽ không có lời giải thích nào có thể giúp cô thoát khỏi sự tự trừng phạt của lương tâm mình.

Cái ngày cô luôn lo sợ phải đối mặt cuối cùng cũng đã xảy đến, không một lời báo trước. *Có lẽ mình cần thời gian, thời gian đã giúp mình nguôi ngoai nỗi đau mất mẹ. Và có lẽ cũng chỉ có thời gian mới có thể giúp mình chuộc lại lỗi lầm đối với gia đình Maxwell.* - Hope tự trấn an.

Suốt buổi sáng, Hope nhận được rất nhiều lời chúc mừng từ các đồng nghiệp. Lẽ ra Hope phải rất vui, nhưng chẳng hiểu sao cô chỉ muốn về nhà, ngồi một mình và tâm sự cùng mẹ. *Chẳng phải mình đã mong chờ ngày này sao? Chẳng phải mình đã không ngừng phấn đấu vì muốn được mọi người công nhận đó sao?* - Những mâu thuẫn giằng xé trong tâm tư cô gái trẻ.

Cả tối hôm ấy, Hope không rời chiếc điện thoại. Đã hai lần cô bấm ba số đầu của số điện thoại nhà Maxwell, nhưng rồi không đủ can đảm để tiếp tục. Hope cứ đi đi lại lại trong nhà, cô nhớ lại cảnh đổ vỡ, xáo trộn mà tên trộm đã gây ra cách đây sáu tháng, trong chính ngôi nhà này. Giờ đây, cô cũng là tên trộm gây ra cảnh xáo trộn trong gia đình Maxwell. Cô đã phụ lòng tin của họ, đã làm tan nát trái tim họ.

Ngày mai mình sẽ đến nhà Maxwell chịu tội. Hope nhủ thầm, cố an ủi bản thân để dễ giấc ngủ. Nhưng cả đêm hôm đó, cô cứ thao thức trên chiếc tràng kỷ của mẹ, mắt đăm đăm nhìn vào bức hình chụp hai mẹ con đội nón bảo hiểm đứng bên cạnh chiếc xe đạp năm cô học lớp 4.

Sáng hôm sau, trong lúc dùng điểm tâm, Hope đã cầu mong sẽ có ai đó gọi cho mình, nhưng chiếc điện

thoại cầm tay của cô vẫn im bất. Gần 9 giờ, cô đành đến tòa soạn, lòng trĩu nặng ưu phiền.

Một tuần, hai tuần, rồi bốn tuần trôi qua. Từ *Daily Record* đã có gương mặt nhân viên tiêu biểu khác, nhưng mặc cảm tội lỗi trong Hope vẫn chưa thể nguôi ngoai. Cô làm việc bất kể giờ giấc, thậm chí còn tình nguyện tham dự cuộc tọa đàm ở tận thành phố khác. Hope đã mong rằng thời gian năm ngày rời khỏi thành phố sẽ giúp cô cảm thấy dễ chịu hơn. Nhưng khi trở về, cảm giác đau đớn và mất mát vẫn vẹn nguyên trong cô.

Một tháng nữa lại trôi qua mà vẫn không hề có liên lạc từ gia đình Maxwell, cô cũng không dám gọi đến nhà họ. Cảm giác tội lỗi khiến cô rất khổ tâm. Nhưng Hope cũng cảm thấy một chút giận hờn. *Tại sao không ai gọi cho mình? Ít nhất Hannah cũng phải gọi để xem mình thế nào. Lẽ nào mọi người đã quên mình?*

Ba tháng lặng lẽ trôi qua mà tình hình vẫn không có một biến chuyển nào. Một chiều thu tháng Chín, Hope lái xe đến con phố nhà Maxwell, lặng lẽ ngắm nhìn ngôi nhà của họ - ngôi nhà đã từng rất thân quen với cô, đã từng mở rộng cửa đón cô vào bất kỳ lúc nào. Ngôi nhà vẫn như cũ. Một chiếc xe tải nhỏ vận chuyển hàng đang đậu phía trước. Hope hình dung Adam đang ở trong xưởng, cúi quẹt dọn những mảnh gỗ thừa, đóng mặt cửa, dặm bảo trên nền đất. Ước sao cô được trở lại căn phòng ấy, hít thở mùi gỗ quen thuộc.

Hope lái xe đi ngang, mắt vẫn nhìn căn nhà qua gương chiếu hậu cho đến khi nó bị hàng cây che khuất khỏi tầm mắt. Cô tự hỏi không biết gia đình Maxwell đã nguôi ngoai nỗi thất vọng về cô hay chưa. Cô không làm hại đến họ, không gây thiệt hại cho công việc làm ăn của họ nhưng cô đã phản bội lòng tin của họ.

Và Hope chợt nhận ra cô không thể trốn chạy như một kẻ tội đồ mãi như vậy. Cô không chỉ mong được họ tha thứ mà cô còn muốn được mọi người trong gia đình Maxwell đón nhận cô trong thương yêu.

Sau khi đã cân nhắc kỹ càng, Hope chọn ngày Giáng sinh là thời điểm để cô thực hiện kế hoạch của mình. Đứa con lầm lỗi sẽ trở về với gia đình sau bữa tối truyền thống của cô tại quán Chuck's. Cô sẽ đến nhà Maxwell với chiếc lọ Giáng sinh của mình. Cô sẽ can đảm đứng nơi vế cửa, nhìn thẳng vào mắt chú Adam để xin tha thứ. Và cô sẽ lần lượt xin lỗi từng người trong gia đình họ. Cô sẽ xin lỗi cô Lauren - người vẫn luôn bao dung và hiền hậu, xin lỗi hai chị em sinh đôi Clara và Julie - hai người lúc nào cũng vui vẻ chào đón cô như bạn bè thân thiết, và xin lỗi Hannah - người mà đứa trẻ mồ côi trong quán Chuck's như cô luôn ước ao có được một người chị ruột như thế.

Câu chuyện của cô nhất định sẽ được đăng trên trang nhất. Họ sẽ đọc, và họ sẽ hiểu.

Sắp đến lễ Tạ ơn, và Hope vẫn đắm chìm trong công việc. Giờ đây chỉ có công việc mới giúp cô nguôi ngoai nỗi lòng. Hope đón lễ Tạ ơn trong cô đơn, lặng lẽ. Suốt những tháng qua, không lúc nào lương tâm Hope được thanh thản. Cô đêm từng ngày, mong chờ Giáng sinh về. Chiếc lọ thủy tinh của cô ngày một đầy thêm những đồng xu lẻ. Nhất định cô sẽ trao tặng món quà này cho một ai đó trong dịp Giáng sinh sắp tới. Và có lẽ đây là một cách để tâm hồn cô được cứu rỗi.

Hope đang lúi húi tìm lọ mứt dâu trên bàn thì tiếng chuông điện thoại bất ngờ reo vang làm cô giật nảy mình, đánh rơi lát bánh mì xuống máy tính. Lúc này là 8 giờ kém 15 của một buổi sáng mùa đông lạnh buốt. Từ lâu rồi Hope không còn đảm nhận việc trả lời điện thoại nữa. Còn 15 phút nữa mới đến giờ làm việc. Hope nhắc máy lên.

- Xin chào, tờ *Daily Record* xin nghe ạ!

- Chào cô, tôi muốn đăng một tin cáo phó. Không biết tôi có gặp đúng bộ phận chưa ạ?

- Vâng, nhưng mà...

- Tôi gọi điện thoại đến số máy tổng đài nhưng không có ai trả lời, nên theo hướng dẫn tự động gọi tới số này. - Giọng người đàn ông nhẹ nhàng nhưng cũng rất dứt khoát.

- Xin lỗi ông, tôi chỉ là người nghe giúp điện thoại, vì hiện giờ chưa đến giờ làm việc của tòa soạn. Nhưng tôi có thể nhận tin và chuyển lại cho người phụ trách.

- Vâng, xin cô giúp cho.

Hope cầm lấy cây bút và tờ giấy.

- Xin ông vui lòng đọc nội dung.

- Ngày 18 tháng 12, - người đàn ông bắt đầu đọc - chồng, cha chúng tôi là Adam Maxwell đã qua đời vì một cơn đau tim trong lúc làm việc.

Nghe đến đây, tim Hope như muốn ngừng đập.

- Tôi xin lỗi, ông nói ai cơ?

- Ông Adam Maxwell, ông là cha vợ tôi.

Bây giờ Hope mới nhận ra giọng nói của người ở đầu dây bên kia. Đó là Dustin - chồng của Hannah.

Hope run rẩy kéo ghế ngồi xuống. Cô đảo mắt nhìn quanh, như thể muốn kiểm tra xem đây phải chăng chỉ là một cơn ác mộng.

- Thưa cô, cô có sao không?

Cô cố gắng hít một hơi thật sâu, luống cuống:

- Vâng, vâng, tôi đây.

- Cô biết cha tôi à?

Hope không thể nghe thấy gì nữa. Tai cô lùm bùm. Cô nhìn chăm chăm vào tờ giấy mình vừa viết, nước mắt chảy dài trên má, vỡ tan trên mặt giấy.

- Này cô ơi?

- Tôi xin lỗi, anh Dustin. - Hope thì thâm rồi cúp máy.

Hope - cô gái cứng cỏi luôn chuẩn bị tinh thần trước mọi tình huống có thể xảy ra - giờ chỉ còn là một cô gái yếu đuối, gục đầu xuống bàn với trái tim tan nát. Vài phút sau, Hope dờ dẩn đứng dậy, xuống tầng trệt, ra khỏi cửa chính và bước về phía xe của mình.

Hope run rẩy mở cửa xe, ngồi vào ghế và òa lên nức nở. Cả người cô run lên trong cảm giác đau đớn tột cùng.

Sau cả giờ đồng hồ, Hope mới lấy lại được bình tĩnh để bước ra khỏi xe. Cô thần thờ vào nhà vệ sinh ở tầng trệt, đập vốc nước lạnh vào mặt để tỉnh táo, rồi nhìn thẳng vào tấm gương trước mặt. Hope bắt gặp lại hình ảnh của mình những ngày mẹ cô vừa mất - cũng với niềm đau đong đầy trong đáy mắt, cũng khuôn mặt cố nén giữ tiếng khóc cứ chực bật ra.

Sau khi nhờ một người đồng nghiệp báo cáo với cấp trên là hôm nay cô có công việc đột xuất phải nghỉ, Hope rời khỏi tòa soạn. Về đến nhà, cô gọi điện thoại cho người đồng nghiệp phụ trách nhận tin cáo phó để hỏi xem tình hình.

- Có một người đàn ông gọi điện đến, nhưng ông ấy bảo rằng lúc sáng đã có người nghe máy nhưng rồi không hiểu tại sao lại dập máy trước khi ông đọc hết phần nội dung.

- Tớ sẽ giải thích cho cậu sau. Cậu đọc lại cho mình nghe tin đó được không?

- Được mà, đợi tớ tí nhé!

Ngày 18 tháng 12, chồng, cha chúng tôi là Adam Maxwell đã qua đời vì một cơn đau tim trong lúc làm việc. Hưởng dương 58 tuổi. Cùng với bà Lauren Chaplin Maxwell - người bạn đời thủy chung đã gắn bó cùng ông suốt 36 năm qua, ông đã gây dựng nên Xưởng phục chế đồ gỗ được nhiều người biết đến. Ông thực sự là người chồng chu đáo, một người anh tốt bụng, một người bạn đáng tin cậy, và là một người cha tuyệt vời. Ông sẽ sống mãi trong lòng những người đã từng biết đến ông. Tang lễ sẽ được cử hành vào trưa ngày 24 tháng 12 tại nghĩa trang Wood and Hill, số 104 đường South Main. Gia đình chúng tôi gồm Lauren Maxwell, ba con gái của Adam là Hannah Maxwell (cùng con rể Dustin), Clara Maxwell, Julie Maxwell, các em trai là Steven, Jeff, em gái Terri cùng họ hàng thân quyến trân trọng cáo phó.

Trên đường về, Hope đã thầm cầu nguyện rằng chuyện này chỉ là một cơn mơ, một sự trùng tên hay nhầm lẫn nào đó, nhưng giờ thì cô buộc phải đối diện với nỗi đau này.

- Đây là người thân của cậu sao Hope?

- Ừ, gần như vậy.

- Mình xin chia buồn cùng cậu. Cậu cần mình giúp gì thì cứ nói mình biết nhé.

- Cậu vừa giúp mình một việc rất ý nghĩa đấy. Cảm ơn cậu! Tớ cúp máy nhé.

Ngay sau đó, Hope đến bàn làm việc. Chỉ trong ít phút, cô đã hoàn thành việc chỉnh sửa bản cáo phó rồi gửi trở lại bộ phận đăng tin. Tổng biên tập Lyle từ lâu đã biết về mối quan hệ thân thiết giữa Hope và gia đình Maxwell. Ông biết rằng đây là một việc rất khó khăn đối với Hope và sẵn sàng tạo mọi điều kiện để cô được thư thái phần nào.

Như vậy là buổi tối Giáng sinh như dự định của Hope đã không bao giờ trở thành hiện thực.

Buổi chiều, Hope lái xe vòng quanh những con đường gần nhà Maxwell, cân nhắc, quyết định, rồi lại chân chừ không dám dừng lại. Trước nhà Maxwell là một dãy bảy, tám chiếc xe nên bên trong hiện đang rất nhiều người. Cô nhìn quanh, cố tìm điều gì đó quen thuộc. Nhưng dường như cùng với sự ra đi của chú Adam, những điều quen thuộc ấy cũng không còn nữa. Cánh cửa gara vẫn thường hé mở thì nay lại đóng chặt. Và phía bậc thềm nơi chú Adam vẫn đón chào cô bằng nụ cười hiền hậu thì nay trông trải lạ thường.

Hope vòng lại nhà Maxwell lần thứ hai. Lần này, cô dừng lại cách đó bốn căn nhà, ngả ghế xe hết cỡ để nằm thẳng người, mắt đăm đăm nhìn vào lớp ni lông đã bạc màu trên trần xe. Khi quay đầu sang phải, Hope mừng rỡ thấy hình ảnh mẹ đang nằm ngả người trên ghế bên cạnh và nhìn lên trần giống như cô vậy. Những kỷ niệm về mẹ cứ lần lượt trở về trong ký ức như những đoạn phim quay chậm.

Hope nhớ phần thưởng cho thành tích tốt nghiệp trung học loại xuất sắc của cô là chuyến du lịch 3 ngày đến thủ đô Washington và tham quan tòa báo *The Washington Post*. Hai mẹ con đã vô cùng kinh ngạc trước tầm vóc của tờ báo, nơi có hàng trăm nhân viên chuyên nghiệp làm việc với tốc độ chóng mặt. Không biết bao lần hai mẹ con đã thốt lên kinh ngạc trước những khám phá thú vị mà họ chưa từng biết về nghề báo. Ngay từ lúc đó, Hope đã biết rằng rồi sẽ đến một ngày cô được đến *The Washington Post* lần nữa, nhưng không chỉ với tư cách là người tham quan.

Sau nửa ngày rong ruổi trên đường, hai mẹ con Hope dừng lại nghỉ tại một trạm dừng. Cả hai cũng đã ngả ghế ra sau và cũng nhìn trần xe như Hope đang làm vào lúc này. Con gái háo hức chia sẻ với mẹ biết bao viễn cảnh về một sự nghiệp tốt đẹp mà cô đang lên kế hoạch thực hiện cho tương lai. Rồi cô nằm chợp mắt một lúc, trong mơ màng cô vẫn biết là mẹ đã lấy chiếc áo ấm phủ lên người cô. Nhưng hiện tại đã rất khác. Louise không còn trên băng ghế bên cạnh, và cô gái trẻ 18 tuổi đầy ước mơ, đầy nhiệt huyết ngày nào giờ đã là một người phụ nữ trưởng thành với đôi mắt chất chứa bao nỗi u hoài khi mà hai người cô vô cùng kính yêu đã ra đi mãi mãi.

Hope bật ghế lên, ngồi lại ngay ngắn trước vô lăng. Hope cảm thấy có điều gì đó thôi thúc trong lòng, khiến cô muốn được viết ngay lúc này. Hope khởi động xe, nhìn hình ảnh ngôi nhà của gia đình Maxwell nhỏ dần trong kính chiếu hậu. *Đã đến lúc phải hoàn thành câu chuyện của mình rồi.* - Hope thầm nhủ. Khoảng một tiếng sau đó, bên chiếc bàn đặt trong bếp, những dòng chữ như tuôn chảy từ ngòi bút của Hope. Cô đã từng muốn đánh đôi tất cả để có bài được đăng trên trang nhất tờ *Daily Record*, nhưng giờ, những gì cô muốn là lại được lần nữa ngồi trên tấm thảm êm ái màu đỏ thẫm trong phòng khách nhà Maxwell. Cô sẽ đánh đôi tất cả để được có lại điều đó.

Ba ngày sau, vào ngày Giáng sinh, Hope dậy thật sớm để ra lấy báo. Hôm nay sẽ có ấn phẩm đặc biệt nhân ngày Giáng sinh. Vẫn trong bộ đồ ngủ rộng thùng thình, Hope chạy xuống lầu lấy tờ báo, mở ra xem trang đầu tiên. Cô giữ chặt tờ báo bằng cả hai tay, đứng lặng dưới ánh sáng đang mờ dần của ngọn đèn đường.

“Những chiếc lọ Giáng sinh và niềm hy vọng, tác giả Hope Jensen”. Bài viết được đăng ngay trên trang nhất. Phút giây mong đợi này cuối cùng cũng đã tới. Niềm mơ ước từ khi còn là học sinh tiểu học của Hope cuối cùng cũng trở thành hiện thực. Nhưng sao nó hoàn toàn không như cô tưởng tượng. Thiếu vắng nụ cười tự hào, thiếu cái ôm chặt sẽ chia niềm vui, thiếu lời khen ngợi của người phụ nữ hiền từ đã nuôi nấng cô suốt bao năm. Lúc này đây, giữa cơn gió rét buốt, giữa đường phố vắng lặng, chỉ có mỗi mình Hope với niềm vinh quang của riêng cô.

Hope đọc lại bài viết của mình rồi lặng lẽ trở vào căn hộ ẩm áp. Cô vào bếp làm món cháo yến mạch cho bữa sáng - món điểm tâm mà lúc còn sống mẹ Louise rất thích. Sau đó, Hope mặc quần áo ấm, ôm chiếc lọ tiền xu đã được gói bọc cẩn thận bước ra cửa. Cô lên kế hoạch cho ngày hôm nay từ rất lâu

rồi. Giáng sinh năm trước cô là người nhận và Giáng sinh năm nay cô muốn được là người trao tặng món quà đặc biệt này.

Hope cẩn thận đặt chiếc lọ ở ghế trước và cố định bằng dây an toàn rồi lái xe đến Công viên Trung tâm. Đến nơi, cô xuống xe đứng quan sát xung quanh. Chợt cô để ý đến một người đàn ông khắc khổ đang đánh vật với chiếc xe cút-kít lọc cọc trên nền sỏi ẩm ướt.

Hope đợi cho đến khi người đàn ông ấy đi gần đến cô. Ánh đèn cao áp từ trên cao hắt xuống, soi tỏ mặt hai người.

- Chúc mừng Giáng sinh, thưa ông.

Người đàn ông không trả lời. Hope bất giác giật mình. Cô không biết mình có liều lĩnh quá không khi đứng một mình giữa công viên vắng lặng như thế này.

- Chúc mừng Giáng sinh. - Hope lặp lại lần nữa. Người đàn ông gật đầu, trên khuôn mặt vẫn không để lộ chút cảm xúc nào.

- Cháu muốn tặng ông cái này. - Hope ngập ngừng đưa chiếc lọ ra.

Người đàn ông thoáng nhìn chiếc lọ, tay vẫn giữ chặt chiếc xe đẩy.

- Ông vui lòng nhận lấy món quà này. Cháu rất tiếc vì cháu chỉ có bấy nhiêu thôi.

- Cảm ơn cháu rất nhiều. - Người đàn ông nói. - Nhưng ta không thể nhận quà của cháu được.

Hope sững sốt. Cô không hề dự tính đến tình huống này.

- Cháu rất tiếc vì chỉ có thế thôi. Nhưng cháu thật lòng muốn tặng ông.

Người đàn ông đưa hai tay cầm lấy chiếc lọ, đưa lên ngang tầm mắt.

- Gần đây rồi này. Cháu nên đến dưới chân cầu thang kia, chỗ đó có những người sẽ rất cần cái này đây! - Vừa nói, ông vừa trả lại chiếc lọ.

- Nhưng thưa ông, đó là tấm lòng của cháu. - Giọng cô tha thiết.

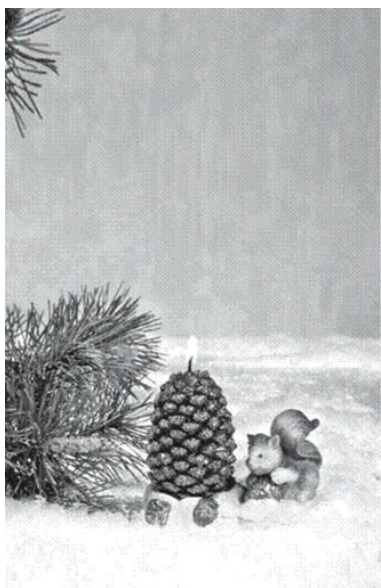
Người đàn ông đứng yên lặng một lúc. Đây là lần đầu tiên trong đời có người không muốn lảng tránh ông, mà thậm chí còn muốn tặng ông một món quà Giáng sinh rất ý nghĩa.

- Cảm ơn cháu. - Ông đưa tay nhận lại lọ tiền, cẩn thận gói nó trong chiếc áo sơ mi cũ rồi đặt vào xe.

- Không có gì đâu ạ. - Hope vui mừng nói. Giọng cô như vỡ ra trong niềm hạnh phúc.

Và rồi bỗng nhiên người đàn ông ấy bước đến gần Hope và dang tay ôm chặt lấy cô. Hope thoáng tỏ ra ngẩn ngại. Người đàn ông cũng ngượng ngùng buông thõng hai tay, cúi đầu quay mặt đi.

- Chờ chút, thưa ông. - Hope lắp bắp. Vừa nói cô vội vàng chạy tới, dang hai tay và ôm lấy đôi vai rộng của ông. Cô ngửi thấy mùi ẩm mốc của quần áo cũ. Nhưng lạ thay, Hope cảm thấy đó là một mùi rất dễ chịu và cô biết mình sẽ nhớ mãi cái mùi chân chất ấy cũng như không bao giờ quên khoảnh khắc này.

Sáng hôm ấy, Hope từ chối rất nhiều cuộc điện thoại, có lẽ là của những người bạn muốn chúc mừng bài viết được đăng trên trang nhất của cô. Cô dành thời gian để trang điểm nhẹ, chọn bộ đồ màu xám đơn giản rồi lái xe đến dự đám tang của chú Adam Maxwell.

Đến nơi sớm hơn dự kiến và không muốn mọi người chú ý, Hope đi lang thang quanh khu Nhà tang lễ để giảm bớt căng thẳng. Đến khi nghe tiếng nhạc bắt đầu nổi lên, cô vội vàng kiểm tra lại trang phục, khăn giấy trong ví rồi tiến đến cánh cửa gỗ nặng nề, hòa vào nhóm người cuối cùng. Giây phút ấy kéo Hope về lại một năm trước đây, khi cô gặp chú Adam lần đầu tiên.

Cô ngồi ở dãy ghế cuối cùng, run rẩy đặt chiếc ví vào lòng, lắng nghe từng người bước lên nói lời từ biệt với người đã khuất.

Lần lượt từng người con của Adam nói lời tiễn biệt cha lần cuối. Giọng run run vì xúc động, Hannah kể lại những kỷ niệm không thể nào quên cùng cha. Trong khi đó, ở hàng ghế đầu, cô Lauren quàng tay ôm hai chị em Clara và Julie vào lòng. Phía trước mặt họ là quan tài của người đã khuất. Đối với các con, chú Adam là một người cha tuyệt vời, là tấm gương sáng về tinh thần lao động miệt mài và lòng bao dung, nhân hậu hiếm có.

Sau đó, ba người em của Adam cũng lần lượt bày tỏ lòng biết ơn và sự thương tiếc của mình đối với anh trai. Những chuyện cũ được nhắc lại khiến không ai có thể cầm được nước mắt. Theo lời kể của các em, ông Adam luôn quan tâm đến cuộc sống của tất cả các anh chị em trong gia đình. Họ đã cùng nhau đi qua những tháng ngày khó khăn cũng như cùng nhau chia sẻ những ngày hạnh phúc. Với họ, ông không chỉ là một người anh cả mà còn là một người bạn thân thiết. Ai ai cũng đều nhớ về người đã khuất với niềm kính yêu sâu sắc.

Lễ tang diễn ra trong vòng một tiếng rưỡi đồng hồ. Nghe mọi người bày tỏ lòng tiếc thương vô hạn trước sự ra đi vĩnh viễn của chú Adam, Hope lại nhớ đến kỷ niệm về những ngày cuối cùng được ở bên mẹ. Tất cả vẫn được cất giữ trong cuốn sổ kỷ niệm mà cô luôn nâng niu như một báu vật.

Trước khi buổi lễ kết thúc vài phút, Hope đã vội vàng ra xe, nước nở không thành lời. Đợi cho đến khi đoàn đưa tang bắt đầu đi đến nghĩa trang, cô cũng từ từ cho xe đi sau cùng. Quyên luyện không muốn chia tay người đã khuất, từ trong xe, cô quan sát mọi lễ nghi diễn ra đến phút cuối. Khi thấy mọi người mang ra chiếc hộp đựng dụng cụ làm mộc của chú Adam. Hope những muốn lao đến bên quan tài, đưa tay chạm vào từng kỷ vật kia một lần cuối cùng trước khi tất cả nằm sâu dưới lòng đất. Hope phải dùng tất cả ý chí còn lại để ngăn mình lại, bởi cô biết rằng sự xuất hiện của mình lúc này sẽ làm cho bầu không khí trang nghiêm của tang lễ bị xáo trộn.

Hôm nay, Hope có một việc quan trọng cần phải làm. Cô sẽ phải có mặt ở nhà Maxwell trước khi bà Lauren và cả gia đình trở về và đợi họ trước thêm.

Hope run rẩy bước từng bước lên bậc thềm nhà Maxwell. Cô ngồi trên bậc cao nhất, nhìn ra đường, lấy áo khoác phủ kín hai chân để tránh cái lạnh đang xâm chiếm. Trong cô khắc khoải một nỗi niềm: Liệu cô có được tha thứ không? Hay cô sẽ phải mang theo mặc cảm tội lỗi này suốt quãng đời còn lại?

Trong lúc chờ đợi, cô mòng lung đếm những chiếc xe chạy ngang qua trước mặt. Chợt Hope nhìn thấy một chiếc túi treo trên công. Từ bậc thềm đang ngồi, Hope có thể nhìn thấy bên trong túi là tờ *Daily Record* - số ra nhân ngày Giáng sinh. Chắc là chưa có ai trong gia đình Maxwell kịp đọc báo sáng nay.

Ba mươi phút trôi qua, cuối cùng hai chiếc Limousine của gia đình Maxwell xuất hiện và dừng lại trước cửa. Hope đứng dậy, không để ý đến chiếc áo khoác rơi tuột sang một bên.

Hai người em trai của ông Adam bước xuống xe và mở cửa sau cho mọi người. Hai người vợ của họ xuống trước, không để ý thấy người lạ đang đứng nơi cửa. Hai chị em sinh đôi cũng bước xuống cùng với vài đứa trẻ, có lẽ là em họ của họ. Và rồi đến hai vợ chồng Hannah và Dustin.

Hope chỉ muốn mình biến mất khỏi mặt đất ngay lúc này. Nhưng cô biết cô không thể. “Hãy kiên nhẫn!” - Dường như có tiếng của mẹ Louise thoảng trong gió, thâm động viên cô.

Hope cảm giác thời gian như ngừng trôi khi Dustin đưa tay dìu Lauren ra khỏi xe.

- Mẹ. - Hannah nói khẽ. - Kia có phải là Hope không mẹ?

Hope muốn vẫy tay chào, nhưng cô không thể. Hannah dìu mẹ đi qua sân. Đám trẻ con rượt đuổi nhau trong khoảng sân rộng đầy gió. Hope bất giác nhìn theo bước chân lũ trẻ cho đến khi chúng chạy đến cuối vườn. Khi Hope định thần trở lại thì đã thấy bà Lauren và Hannah đang đứng trước mặt mình.

- Suốt thời gian qua sao cháu không liên lạc với gia đình cô? - Lauren hỏi.

Hope chưa kịp trả lời thì Lauren đã đưa tay quàng lấy vai cô. Hành động ấy khiến Hope không kiềm được nước mắt, bao nỗi niềm kìm nén bấy lâu chợt vỡ òa.

- Thôi nào, con gái. - Lauren vừa nói vừa hôn lên gò má đầm nước mắt của Hope. Tuy mắt còn đỏ hoe và gương mặt vẫn hằn sâu nỗi đau mất mát, nhưng Lauren vẫn cố trêu Hope. - Cô mới chính là góa phụ cơ mà.

Lauren quệt nước mắt rồi nói lớn:

- Mọi người vào nhà đi nào. Đừng quên đêm nay là đêm Giáng sinh đây nhé!

Mọi người vào nhà. Hannah chăm chú nhìn Hope, vẫn ánh nhìn triu mến ngày nào.

- Gặp lại em mừng quá, Hope ạ. - Hannah nói. Những lời nói chân tình của Hannah tựa như những nốt nhạc trong trẻo, khiến trái tim đã chịu nhiều buồn đau của Hope thanh thản lạ.

- Em cũng rất vui chị à! - Hope bước tới ôm lấy Hannah. - Em nhớ chị lắm!

- Cả nhà cũng rất nhớ em.

- Cả nhà... cả nhà sao chị? - Hope ngược mắt lên.

- Đúng vậy, cả nhà đều nhớ em.

- Nhưng em có lỗi với mọi người. Suốt thời gian vừa qua em đã rất hối hận. - Hope nói nhanh, giọng đứt quãng.

- Mọi chuyện đều ổn cả rồi! - Hannah lại ôm lấy Hope, xoa đầu cô như xoa đầu đứa em gái nhỏ.

- Em muốn xin lỗi chú Adam thật nhiều.

- Chị không biết thế nào với em, nhưng thật sự điều đó không cần thiết.

Hope ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Hannah.

- Em đã nói dối để có được câu chuyện bí mật của gia đình chị. Em không còn mặt mũi nào để gặp lại mọi người. Trong khi cô chú và mọi người đều rất tốt với em.

Hannah nắm chặt tay Hope rồi thì thầm vào tai cô:

- Cha không bao giờ biết sự thật về em đâu. Hannah vẫn nắm chặt tay Hope, giải thích rằng khi đọc tờ báo có lý lịch của Hope, mấy mẹ con cô thống nhất với nhau sẽ không để ông Adam biết. - Cha không biết điều đó đâu. - Hannah lặp lại.

Sự thật ấy khiến Hope vừa cảm thấy nhẹ nhõm, vừa cảm thấy đau đớn, tội lỗi hơn bao giờ hết.

- Mọi người nghĩ thế nào em cũng sẽ gọi điện, sẽ ghé qua, hoặc sẽ viết thư.

Hope muốn nói gì đó thật nhiều với Hannah, nhưng cô không thể.

- Em xin lỗi chị! - Cô thỏ thức.

- Nhưng giờ thì em đã ở đây rồi. - Hannah vui vẻ.

Hope lấy tờ báo từ trong túi xách của mình ra.

- Chị đọc đi. - Cô nói rồi nhìn đồng hồ. - Em phải đi đây.

- Khoan đã. - Hannah gọi với theo.

- Tối nay em có kế hoạch gì rồi à? Mẹ chị và tất cả mọi người đều rất mong em ở lại đây!

- Em đã có hẹn trước rồi chị ạ! - Hope nói vọng vào.

Tối nay, Hope có hẹn với mẹ, với ký ức của mình bên bữa tiệc tối tại quán Chuck's.

Như truyền thống mọi năm, gia đình Maxwell cũng mở tiệc Giáng sinh. Nhưng năm nay, thay vì thưởng thức những món ăn do chính tay bà Lauren nấu, mọi người dùng bữa từ núi thức ăn mà bạn bè, hàng xóm đã mang đến từ ngày Adam qua đời.

Sau bữa ăn, Hannah tập hợp mọi người vào phòng sinh hoạt chung của cả nhà - chính tại nơi này cách đây hơn một năm trước, ông Adam đã kể cho Hope và mọi người về nguồn gốc chiếc lọ Giáng sinh. Trên tay cầm tờ báo *Daily Record* số Giáng sinh, cô hỏi: “*Hôm nay, chắc hẳn mọi người không có thời gian để đọc báo phải không nào?*”.

Những gương mặt mệt mỏi gật đầu đồng tình. “*Dẫu rằng hôm nay quả là một ngày nặng nề, nhưng có lẽ câu chuyện này sẽ khiến mọi người thấy dễ chịu hơn. Nó được đăng trên trang nhất*”.

Rồi Hannah bắt đầu đọc thật chậm như thể từng câu, từng chữ trong bài viết là liều thuốc tinh thần có thể giúp mọi người nguôi ngoai nỗi đau trong lòng.

Những chiếc lọ Giáng sinh và niềm hy vọng

Hope Jensen

Người đàn ông tốt bụng, hào hiệp, khoan dung và rất mực đáng kính mà tôi biết đã qua đời. Chú ấy là Adam Maxwell.

Tôi gặp vợ chồng chú Adam lần đầu tiên vào tháng Ba vừa qua, trong căn phòng khách giản dị, trang nhã nhưng lúc nào cũng ấm cúng của gia đình chú. Với chú, lúc đó tôi là một cô sinh viên đang tìm kiếm thông tin cho bài luận cuối khóa. Chú luôn là người sẵn lòng giúp đỡ người khác bất cứ lúc nào có thể. Vì vậy, chú sẵn lòng cung cấp thông tin cho tôi về công việc kinh doanh của gia đình.

Ngày lại ngày trôi qua. Càng thân thiết với gia đình chú, tôi càng cảm thấy mình thật may mắn, tuy nhiên cảm giác tội lỗi vẫn len lỏi trong tôi. Người đàn ông đã giúp đỡ tôi thật sự là một người tuyệt vời. Trong chú ấy là cả ngọn lửa ấm áp, chân thành và bao dung mà tôi chưa từng nhận thấy ở bất kỳ ai. Nhưng còn tôi, tôi lại không được như vậy.

Có thể nhiều người trong số các bạn không nhận ra tôi, nhưng tôi đã là thành viên của tờ báo này từ khi còn học trung học. Tôi đã bỏ qua mọi cuộc vui chơi, những buổi tiệc tùng hay hẹn hò cùng các cậu bạn trai để tập trung vào mục tiêu của cả đời tôi: trở thành một nhà báo giỏi. Tôi đã phấn đấu hết sức mình để từ một người phụ việc trở thành tổng đài viên, rồi phụ trách quảng cáo, biên tập viên, và cuối cùng được làm thành viên của ban tổng biên tập, phụ trách từng nội dung, từng câu chữ trên tờ báo này. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ với tôi. Trong lòng tôi lúc nào cũng cháy bỏng một tham vọng: sẽ viết được những bài báo gây sốt trên trang nhất của báo.

Một năm trước, tôi không may bị trộm vào nhà đúng vào đêm Giáng sinh. Quả thật đó là một trải nghiệm khó khăn. Thật khó có thể diễn tả với các bạn cảm giác của tôi khi trông thấy nhà mình tan hoang sau cuộc đột nhập. Nhưng không phải những gì tôi mất đi đêm ấy khiến tôi đổi thay, mà chính là những gì tôi nhận được.

Ngay đêm Giáng sinh ấy, một thiên thần nào đó đã tặng tôi một chiếc lọ thủy tinh chứa đầy tiền xu kèm theo một vài tờ tiền giấy loại 20 đô-la đặt ngay bậc thềm nhà tôi. Trên thân lọ tiền xu ấy chỉ có một dòng chữ giản dị: “Quà tặng Giáng sinh”. Không một lời giải thích, không một dòng tên tuổi hay địa chỉ. Chiếc lọ ấy đã ám ảnh tôi suốt quãng thời gian sau đó. Tôi muốn biết người nào

đó đã nghĩ đến tôi, đã tốt với tôi như vậy, và tại sao lại quyết định tặng món quà tuyệt diệu ấy cho tôi.

Lúc đó, tôi muốn viết lời cảm ơn người ấy công khai trên mặt báo để mọi người đều biết. Tôi muốn chứng minh cho mọi người rằng vẫn còn đó tình yêu, sự quan tâm trên cõi đời này. Nhưng thật ra, khi nhìn sâu vào bản thân mình, tôi nhận ra điều tôi mong muốn nhất chính là tìm hiểu được câu chuyện để viết nên một bài báo “đỉnh” được đăng trang trọng trên trang nhất. Chính vì mong muốn ấy mà tôi đã nói dối chú Maxwell, che giấu bản thân để đóng vai cô sinh viên ngây thơ muốn tìm kiếm tư liệu cho bài luận của mình.

Tôi không biết rằng có bao nhiêu người trong số các bạn cũng như tôi - cũng bị chiếc lọ Giáng sinh ấy lôi cuốn. Nhưng tôi biết ngay ngày hôm nay có nhiều bạn đọc sẽ lục tìm chiếc lọ tiết kiệm vẫn giấu đâu đó của mình để trao tặng cho người cần nó hơn mình. Còn người được tặng đón nhận chiếc lọ ấy không hẳn vì họ cần tiền, mà có thể họ cần tình thương, cần sự cảm thông, chia sẻ, hay chỉ đơn giản là họ cần một lần được biết đến bài học về sự cho - nhận.

Việc ai sẽ nhận được quà hoàn toàn do bạn quyết định. Có thể bạn sẽ bàn bạc với gia đình để thống nhất ý kiến, có thể bạn sẽ nhờ đến một tổ chức trung gian trao tặng giúp mình. Còn người nhận được món quà ấy có thể là người tình cò xuất hiện trước mắt bạn, một người cơ nhỡ bạn gặp trên đường, hoặc một người bạn mà bạn quý mến.

Cả người tặng quà và người được tặng sẽ đều nhận thấy niềm vui của sự trao tặng. Ngày lại ngày, câu chuyện của những chiếc lọ sẽ được lan xa. Và sẽ có thêm nhiều người bắt đầu chọn cho mình một lọ thủy tinh đẹp nhất để hàng ngày bỏ từng đồng xu leng keng vào đó, với một mục đích cao cả.

Đêm nay, sẽ có một bà mẹ đơn thân nào đó, một người vô gia cư nào đó, một cặp vợ chồng trẻ đang gặp khó khăn nào đó, hoặc cũng có thể là chính bạn sẽ nhận được, một chiếc lọ Giáng sinh như thế.

Bạn sẽ nâng niu chiếc lọ trong tay và ngắm nhìn nó với đôi mắt rung rung vì cảm động. Bạn sẽ băn khoăn tự hỏi nó từ đâu đến, sẽ lắng lắng hạnh phúc vì biết rằng còn có ai đó quan tâm đến bạn, và sẽ nhận thấy mùa đông này ấm áp biết bao.

Điều quan trọng không phải là trong lọ có bao nhiêu đồng xu, cũng không phải bạn sẽ mua được gì từ số tiền đó, mà là trong từng đồng xu ấy chứa đựng sự quan tâm và lòng yêu thương của người đã quyết định trao tặng món quà kỳ diệu đó cho bạn.

Thưa độc giả, tôi xin tự hào thông báo với các bạn rằng tôi đã khám phá ra nguồn gốc của chiếc lọ Giáng sinh. Nó thật sự là một phép màu từ gia đình Maxwell, từ chú Adam Maxwell mà tôi hằng tôn kính.

Tôi mong rằng tình yêu của chú sẽ luôn sống mãi.

Hannah đọc xong, nhưng tất cả mọi người trong phòng vẫn lặng im không nói lời nào. Mỗi người đắm chìm trong thế giới cảm xúc của riêng mình. Chợt có tiếng gõ cửa vang lên phá tan sự yên lặng đang bao trùm cả căn phòng.

- Để tôi. - Ông Steven bật dậy bước ra mở cửa. Chừng vài phút sau, Steven quay lại với một chiếc lọ thủy tinh đã đầy đến ba phần tư những đồng tiền xu sáng bóng.

- Của chị này, chị Lauren. - Ông đưa chiếc lọ cho Lauren.

- Tuyệt thật. - Bà thốt lên, đôi mắt lấp lánh niềm vui như thể lần đầu tiên bà trông thấy chiếc lọ Giáng

sinh như thế. - Ai mang đèn cho chúng ta vậy?

- Một người phụ nữ và một cậu bé. Cậu bé đưa em chiếc lọ và nói “Cảm ơn!”.

- Chỉ vậy thôi ư?

- Vâng, chỉ vậy thôi.

- Tuyệt thật. - Lauren lặp lại, vẫn chưa hết xúc động.

- Nào mọi người, chúng ta cùng tấn công! - Hannah hô to.

Mọi người cùng lao tới ôm chầm lấy bà Lauren, trao cho bà những cái hôn nồng ấm. Căn nhà lại tràn ngập tiếng cười.

Nửa giờ nữa trôi qua, mặt trời đang thu gom nốt những tia nắng cuối cùng còn sót lại của buổi chiều. Trong nhà Maxwell, một nhóm người lớn đang chơi bài ở phòng ăn, còn trẻ con tụ tập trước tivi để xem phim hoạt hình. Hannah và mẹ ngồi trong phòng khách, ôn lại kỷ niệm bên cuốn album gia đình.

Ba tiếng gõ cửa vang lên khiến hai mẹ con giật mình. “Để con.” - Hannah đứng dậy ra mở cửa.

Vài phút sau Hannah quay trở lại, trên tay cô là một chiếc lọ khác, được trang trí cầu kỳ bằng dây ruy băng trắng, và cũng chứa đầy tiền.

- Lại một lọ khác nữa à?

- Vâng, lại một lọ khác! - Hannah đặt chiếc lọ xuống bàn. - Cũng là tặng mẹ đó! Chiếc lọ này do một phụ nữ cùng con trai cô ấy mang đến. Hai mẹ con bảo rằng năm ngoái sau khi đi lễ Giáng sinh về, họ nhận được một lọ tiền phía trước cửa nhà.

- Con không biết tên của họ à?

- Con có hỏi nhưng họ không chịu nói. Họ không phải là người ở thành phố này. Đây là lần đầu tiên họ đến đây. Người phụ nữ chỉ muốn cả nhà ta biết rằng họ luôn nghĩ đến chúng ta và đôi với họ, đây là một mùa Giáng sinh có ý nghĩa đặc biệt.

Ngay khi Hannah vừa ngồi xuống ghế, tiếng gõ cửa lại vang lên.

- Để con mở cho. - Một trong hai cô gái sinh đôi gọi với ra từ nhà bếp.

Vài phút sau cô bước vào phòng, hai tay ôm hai chiếc lọ Giáng sinh - một lọ khoảng bằng lọ mứt dâu với những chữ cái *CLGS* được sơn nét nghiêng trên nắp lọ và một lọ có lẽ là lọ từng dùng để đựng bơ đậu phộng.

Bà Lauren xúc động đến nghẹn lời.

- Lọ này là của một cặp vợ chồng đã cao tuổi. Họ bảo rằng vài năm trước, họ nhận được một lọ tiền sau khi con trai út của họ ra đi mãi mãi. Họ đến để tặng mẹ món quà này với hy vọng mẹ sẽ vui bớt đau buồn.

- Chao ôi! - Bà Lauren thốt lên, miệng cười mà nước mắt rung rung.

- Còn lọ này là của một gia đình có đến tám thành viên. Cha họ qua đời cách đây hai năm, và vào Giáng sinh năm đó, họ nhận được một lọ tiền gần cả ngàn đô-la được bí mật đặt trước cửa nhà. Họ

bảo rằng tuy số tiền trong chiếc lọ này không nhiều như những gì họ đã nhận được, nhưng đây là tấm lòng của họ.

Hannah bước đến ôm lấy mẹ.

- Mẹ xem mọi người yêu quý mẹ đến chừng nào kìa!

Hai mẹ con ngồi lặng yên ngắm nhìn những lọ tiền trước mặt. Chúng khơi gợi lại những kỷ ức đẹp đẽ của gia đình họ - từ những ngày khó khăn đến những ngày cuộc sống khá hơn khi có thể tiết kiệm những đồng xu lẻ. Tiếng leng keng của đồng xu khi chạm vào thành lọ đã trở thành âm thanh yêu thích của cả gia đình. Bên những trang album, Lauren và con gái lần giở lại từng tấm hình có gương mặt thân yêu của ông Adam. Cả hai đều băn khoăn không biết bằng cách nào mà truyền thống riêng của gia đình Maxwell lại lan xa, lan rộng đến thế.

Dòng suy tư của hai mẹ con bị cắt ngang bởi tiếng gõ cửa.

- Lần này đến lượt cô. - Cô Terri - em gái của Adam cất tiếng. Cuộc đối thoại diễn ra chóng vánh, nhưng lần này bà không vào nhà ngay, mà gọi với vào trong:

- Ai đó ra giúp tôi này?

- Em đến ngay đây. - Chú Jeff hào hứng chạy ngay ra cửa. - Thật không thể tin được! - Ông thốt lên.

Trước cửa không chỉ có một lọ tiền của người mới gõ cửa, mà còn 4 lọ tiền khác nữa của những người bí mật.

- Em chỉ biết nguồn gốc của một trong số bốn chiếc lọ này. Một thanh niên khá điển trai đã trao nó cho em. Nhìn chiếc áo khoác sang trọng cậu ấy mặc, em đoán cậu ấy thuộc tầng lớp khá giả. - Terri vừa nói với chị dâu vừa giơ chiếc lọ đầy xu nặng trĩu, trong đó còn có ít nhất cả chục tờ 100 đô-la mới tinh. - Cậu ấy kể rằng cách đây bốn năm, cậu nhận được một lọ tiền trong lúc không hề cần đến nó. Nhưng điều này đã thức tỉnh tâm hồn cậu, và ngay năm sau cậu đã tiết kiệm lọ tiền đầu tiên để tặng những người khó khăn xung quanh.

- Tại sao cậu thanh niên ấy lại tặng chiếc lọ này cho chúng ta chứ? - Lauren ngạc nhiên.

- Con đoán cậu ấy muốn cảm ơn vì chính gia đình ta đã khởi nguồn cho truyền thống ý nghĩa này.

- Hannah trả lời thay cô Terri.

Trước khi Laura kịp lên tiếng, tiếng gõ cửa khác lại vang lên. Mọi người nhìn nhau rồi lại nhìn ra cửa.

Chú Jeff, cô Terri và Hannah đồng thanh nhận nhiệm vụ ra mở cửa. Chú Jeff pha trò bằng cách níu tay em gái và cháu gái lại rồi nhanh chân bước lên trước mở cửa. Những thành viên khác trong nhà im lặng nghe ngóng.

- Mẹ ơi! - Hannah kêu lên. - Mẹ hãy ra đây với chúng con!

Lauren vắt chiếc khăn choàng qua vai, rồi vội vàng bước ra cửa.

Có khoảng hơn mười người đang đứng trước bậc tam cấp nhà Maxwell, trên tay mỗi người là một lọ Giáng sinh, và trên môi họ là những nụ cười nồng ấm.

Lauren không giấu được sự kinh ngạc. Không đợi bà nói tiếng nào, đoàn người xếp thành hàng, lần lượt từng người mang chiếc lọ của mình trao tận tay bà. Có người nói chuyện đôi ba câu, có người chỉ

đơn giản nói “Chúc mừng Giáng sinh”, còn có người không hề nói tiếng nào mà chỉ nhìn bà với ánh mắt triu mến, miệng mỉm cười trong khi tay nắm chặt tay bà.

- Mẹ chưa bao giờ tưởng tượng được rằng sẽ có một ngày như thế này! - Lauren nói với Hannah khi gia đình cuối cùng ra về sau khi đã trao tận tay bà lọ Giáng sinh của họ.

Mọi người trong gia đình lần lượt xếp những lọ quà gọn gàng trên khắp các kệ tủ từ phòng khách cho đến nhà bếp. Không ai nghĩ đến việc tính thử có bao nhiêu tiền chứa trong những lọ ấy. Họ đều biết rằng điều đó không quan trọng, bởi tấm lòng của những người trao tặng mới là điều đáng để ghi nhớ mãi.

Thời khắc Giáng sinh rồi cũng qua đi. Bọn trẻ đã say ngủ. Một vài người lớn lặng lẽ giấu mình ở một góc nào đó để gói vùi những món quà bị bỏ quên vì trước đó mọi người phải lo cho đám tang của Adam. Sau một ngày có quá nhiều sự kiện xảy đến, lúc này bà Lauren mới có dịp tận hưởng cảm giác yên tĩnh khi ngồi vào chiếc ghế Adam vẫn thường ngồi nơi phòng khách, đắm mình với những kỷ niệm. Bà đảo mắt nhìn quanh phòng, và chợt dừng lại nơi dãy lọ trên kệ. Khi ngắm nhìn từng chiếc lọ, người góa phụ ấy chợt cảm thấy lòng mình vui bởi nỗi đau chia ly.

Lauren vừa định chớp mắt ít phút sau gần một ngày thức trắng thì tiếng gõ cửa lại vang lên khiến cô giật mình.

- Hannah hả con? - Lauren hỏi, nhưng không có tiếng trả lời.

Lauren ngạc nhiên đứng dậy đi ra phía cửa. Đứng trước cửa là một người khách lạ - một người phụ nữ ở tuổi trung niên, tay cầm một chiếc lọ.

- Chào chị! - Lauren lên tiếng.

- Chúc mừng Giáng sinh, bà Maxwell. - Người phụ nữ trả lời. - Tôi đến đây vì bài báo trên tờ *Daily Record*.

-Ồ vâng, hôm nay thật sự đã có nhiều người đến với chúng tôi vì bài báo đó. - Lauren nói. - Trời lạnh quá, mời chị vào trong nhà.

- Tôi không phiền chị chứ? Tôi biết hôm nay là một ngày dài đối với chị và gia đình.

- Không có gì đâu, mời chị vào nhà với tôi. - Lauren khản khoản. - Chị đã biết tên tôi rồi, vậy còn tên chị là gì?

- Tôi tên là Marianne. - Người phụ nữ tháo đôi găng tay len ra rồi bước vào trong nhà.

Marianne ngồi xuống nơi phòng khách ấm áp, nhìn quanh căn phòng và phát hiện ra trên kệ có cả một bộ sưu tập gồm rất nhiều lọ Giáng sinh kích cỡ khác nhau.

- Tôi nghĩ là chị đã biết tôi đến đây vì việc gì phải không? - Marianne đứng dậy, bước đến chỗ Lauren và trao cho bà chiếc lọ của mình. - Chính chiếc lọ này đã cứu vớt cuộc đời tôi!

- Thật vậy sao? - Lauren ngạc nhiên. - Cô đón lấy chiếc lọ từ người khách lạ, xoay tròn nó trong tay, rồi đặt vào lòng.

Marianne quay trở lại ghế ngồi.

- Chị vui lòng dành cho tôi ít thời gian, tôi muốn được tâm sự với chị câu chuyện đời tôi. - Marianne ngưng lại một thoáng rồi tiếp tục. - Cách đây khá lâu rồi, tôi cũng sống gần khu này. Và có người đã trao tặng tôi chiếc lọ mà chị đang giữ trong tay.

- Thời gian đó hẳn chị cũng rất khó khăn?

- Đúng rồi chị ạ. - Marianne đáp sau tiếng thở dài xót xa. - Lúc đó tôi vừa mới kết hôn. Tôi đã có một quãng thời gian hạnh phúc.

- Tôi cũng rất nhớ khoảng thời gian đó của mình.

Đã hơn ba mươi năm qua đi rồi. - Tâm trí Lauren quay về với những ngày cô và Adam mới cưới nhau, hai vợ chồng cũng chật vật với nỗi lo mưu sinh.

- Chồng tôi thường xuyên đi làm xa, còn tôi ở nhà chăm lo nhà cửa, bếp núc. Ông ấy rất khắc nghiệt với tôi, lúc thì đánh mắng, lúc thì dọa nạt. Nhưng lúc đó tôi nghĩ rằng chỉ cần tôi chu tất mọi việc trong nhà, ông ấy sẽ không ngược đãi tôi nữa.

- Chị đã nghĩ vậy sao? - Lauren hỏi.

- Vâng, và tôi đã cố gắng trở thành một người vợ đảm đang để không bị la mắng. Rồi sau ba năm chung sống, tôi mang thai.

- Thật tuyệt quá! - Lauren khê kêu lên.

- Tôi đã rất hạnh phúc, nhưng chồng tôi thì lại không vui. Ông ấy không muốn có con. Dẫu tôi đang mang thai, nhưng ông ấy vẫn đánh tôi như cơm bữa. Thậm chí, ông còn găm lên: *“Liệu mà giải quyết nó đi”*. Ông ấy bảo rằng nếu tôi cứ giữ cái thai, ông sẽ giết cả hai mẹ con tôi.

Lauren yên lặng, không biết phải an ủi thế nào. Lauren biết rằng sau khoảng thời gian dài chịu đựng, hẳn Marianne đã quá buồn khổ mà không lời an ủi nào có thể xoa dịu.

- Khi tôi mang thai đến tháng thứ tám, chồng tôi bảo rằng phải đi công tác khá lâu và sẽ trở về sau ngày Giáng sinh. Trước khi đi, ông ta đã dọa rằng tôi hãy mau tìm cách mà xử lý đứa bé. Suốt thời gian đó, lúc nào tôi cũng sống trong nơm nớp lo sợ. Đến ngày Giáng sinh, sợ rằng ông ấy sẽ về, tôi thụ xếp quần áo, đến ngân hàng để rút ít tiền trong tài khoản mà tôi đã dành dụm được. Nhưng chị biết không, không còn một đồng nào trong tài khoản. Ông ấy đã mang đi tất cả.

- Trời ơi! - Lauren thương xót.

- Tôi đã rất sợ hãi. Tôi không biết mình phải làm gì, phải đi đâu, thế là tôi đành ngồi ngay bên ngoài ngân hàng mà khóc nức nở.

Tiếng bước chân cắt ngang câu chuyện dở dang.

- Mẹ à. - Hannah xuất hiện nơi ngưỡng cửa. - Mẹ có sao không?

- Mẹ ổn rồi, con gái. Con lại đây để cùng chia sẻ câu chuyện của cô Marianne nào!

- Đây là Hannah, con gái lớn của tôi. - Lauren nói với Marianne. - Xin chị cứ tiếp tục.

Hannah gật đầu chào người khách lạ rồi bước đến ngồi dưới chân mẹ. Lauren khê xoa đầu con gái như hồi Hannah còn bé.

- Vâng, lúc ngồi đó, tôi đã nghĩ rằng đời tôi thế là chấm dứt. - Marianne tiếp lời. - Tôi không có bạn bè, người thân, cũng không có sự nghiệp để có thể tự lo liệu cho cuộc sống của mình. Thế rồi giữa lúc đau khổ ấy, một bé gái bước đến cạnh tôi, đặt chiếc lọ thủy tinh đầy ắp tiền vào lòng tôi và bảo tôi hãy nhận lấy món quà này.

Lauren thoáng mỉm cười. Chợt nhớ đến chiếc lọ đang cầm trên tay, bà khéo léo nghiêng nó sang một bên, bất ngờ khi nhìn thấy những chữ cái in hoa được sơn dưới đáy lọ: **ALM**.

- Chiếc lọ cô bé ấy tặng tôi chính là chiếc lọ mà tôi mang đến đây, nhưng lúc đó trong lọ chứa nhiều

tiền hơn bây giờ. Tôi đã rất bất ngờ, nhưng cô bé cứ năn nỉ tôi hãy nhận lấy món quà Giáng sinh của gia đình mình.

Nói đến đây, người phụ nữ nghẹn lời. Hannah nắm lấy tay mẹ mình, bóp nhẹ.

- Cô bé ngồi xuống bên cạnh tôi, đưa chiếc lọ cho tôi và bảo tôi hãy cầm lấy. Rồi cha cô bé xuất hiện. Cô bé xinh đẹp ấy bảo với cha mình rằng tôi cần chiếc lọ ấy hơn họ. Thật tình tôi không thể diễn tả nổi những gì tôi nghĩ lúc ấy, nhưng đến tận bây giờ, tôi vẫn nhớ từng chi tiết của ngày đông lạnh giá đó.

- Thật là một câu chuyện cảm động. - Hannah mỉm cười.

- Vâng, tôi đã không thể nói nên lời khi cha cô bé chúc tôi Giáng sinh vui vẻ. Và tôi vẫn cứ ngồi bất động như thế khi người mẹ đến chúc mừng tôi, rồi cùng dắt tay nhau ra về. Tôi rất muốn hỏi tên hai cha con họ, hay ghi nhớ khuôn mặt họ để sau này có thể trả tiền lại, nhưng nước mắt nhòe đi khiến tôi không thể nhìn rõ. Khi gia đình họ đi rồi, tôi vẫn còn ngồi đó hơn cả tiếng đồng hồ nữa vì quá bất ngờ trước những gì đã diễn ra.

- Rồi sau đó chị làm gì?

- Tôi vào ngân hàng để đổi tiền. Trong lọ có tổng cộng 874 đô-la và 90 xu. Tôi đã tưởng mình sẽ có thời gian để tính toán mọi thứ trước khi con tôi ra đời. Nhưng không phải vậy. Ngay trong ngày hôm ấy, tôi đã chiến đấu gần như kiệt sức khi sinh cháu trong căn hộ của một người bạn gái - cô bạn này vì thương tình đã cho tôi ở nhờ trong lúc bụng mang dạ chửa.

- Trời ơi, chị đã tự mình sinh con mà không hề có sự trợ giúp của bác sĩ sao? - Bà Lauren và Hannah không giấu được sự kinh ngạc.

- Sau khi sinh cháu được một ngày, tôi quyết định bỏ trốn ngay trước khi chồng tôi tìm thấy.

- Bỏ trốn với một đứa bé mới sinh sao?

- Vâng, bởi tôi sợ nếu hắn tìm thấy tôi và đứa bé, hai mẹ con tôi chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Tôi đã đến bệnh viện để hỏi thủ tục cho con nuôi, nhưng mọi giấy tờ đều yêu cầu phải có sự đồng thuận của người cha hay ít nhất là phải có đủ bằng chứng để chứng minh được ông ấy là người gây nguy hiểm đến đứa bé. Không còn cách nào khác, tôi ôm con đi khỏi thành phố. Khi đã đi được vài dặm, tôi đành bỏ lại con tôi ở một quán ăn nhỏ trên quốc lộ với một bức thư nhờ ai đó có lòng hảo tâm đón cháu về nuôi. - Marianne nức nở.

- Thật khổ cho cô! - Hannah lặng người, chỉ muốn bước đến và ôm người phụ nữ khốn khổ ấy vào lòng.

- Trong hoàn cảnh lúc ấy, tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi không thể nuôi con tôi khi không thể cho nó một mái nhà, không thể chăm sóc nó khi bản thân tôi còn không thể nuôi được mình. Tôi đã trăn trở rất nhiều, đắn đo rất nhiều nhưng đến bây giờ tôi vẫn tin là mình đã làm đúng.

- Vâng, tôi có thể hiểu được hoàn cảnh của chị lúc đó! - Lauren nắm lấy tay người phụ nữ can đảm.

- Tôi rời khỏi thành phố, may mắn tìm được chỗ ở chung với một cô gái khác. Với số tiền còn lại, tôi học nghề làm tóc. Giờ thì tôi đã mở được cửa hiệu riêng ngay tại nhà mình.

- Thật mừng cho chị!

- Cách đây mười năm tôi đã tái hôn. Lần này tôi đã gặp được một người tốt. Chồng tôi rất thương yêu và chiều chuộng tôi, dù tôi vẫn không sinh được cho ông ấy đứa con nào. - Marianne đưa chiếc nhẫn

cưới của mình ra cho hai mẹ con xem.

Lauren chột giật mình. Những gì Marianne nói dường như rất quen: *bỏ lại con tại một quán ăn nhỏ trên đường quốc lộ với một lá thư*. Bà đã từng nghe những chi tiết tương tự, cũng tại căn phòng nơi bà đang ngồi, từ chuyện đời của một cô gái trẻ.

Ba người phụ nữ ngồi bên nhau trong thinh lặng. Câu chuyện họ vừa chia sẻ cùng nhau một lần nữa đã chứng minh rằng dầu có khô đau, nước mắt, cuộc sống này vẫn đẹp, và đây những bất ngờ.

Một lúc sau, Lauren đứng dậy, bước tới nắm lấy cả hai tay Marianne, xúc động nói: “*Chị muốn dùng món gà nướng chứ?*”.

Hannah lái xe đưa hai người phụ nữ rời khỏi khu nhà yên tĩnh để xuống phố, rồi tiếp tục tiến về phía ngoại ô. Cả ba người hồi hộp đến nỗi không nói với nhau được tiếng nào. Khi xe bắt đầu đi vào đường Quốc lộ 4, Marianne đã nháp nhồm trên ghế, nắm chặt chiếc túi xách đen đỏ ửng cả tay.

Tám bảng hiệu nền trắng chữ vàng của tiệm ăn Chuck's Chicken 'n' Biscuit hiện ra trong tầm mắt. Đèn trong quán đã tắt gần hết, chỉ còn lại vài ngọn đèn vàng nơi quầy tính tiền là còn sáng, cùng với ánh đèn nhấp nháy từ những bóng đèn trang trí quanh cây thông Noel. Dầu vậy, ánh sáng đó vẫn đủ soi rõ dáng một cô gái đang ngồi một mình nơi chiếc bàn quen thuộc của mình.

Ngay khi Hannah dừng xe ở bãi đỗ vắng vẻ, Marianne mở cửa bước xuống, tiến ngay vào lối đi rải sỏi để vào bên trong. Nhưng khi vừa đến cửa, bà chợt dừng lại, nhìn về phía hai mẹ con Hannah. Nhận được cái gật đầu khích lệ của hai mẹ con, Marianne đẩy cửa bước vào.

Đi qua quầy tính tiền có ông già Noel bằng đồ chơi nhưng giờ này ông không nhảy múa nữa mà tạm thời đứng bất động, Marianne dừng lại một thoáng nơi buồng điện thoại công cộng - nơi mà 26 năm trước cô đã dứt ruột để lại đứa con vừa mới lọt lòng, rồi tiến thẳng đến chỗ cô gái trẻ đang ngồi. Từ khoảng cách khá xa ở bãi đậu xe, Lauren và Hannah vẫn có thể thấy hai người nhìn thẳng vào mắt nhau đầy ngỡ ngàng. Một lúc thật lâu sau, môi Marianne mới mấp máy. Đoạn Hope run rẩy lấy từ túi áo tờ giấy gấp tư cô vẫn luôn mang theo mỗi lần đến đón Giáng sinh tại quán Chuck's.

Ngoài xe, hai mẹ con Lauren rơi nước mắt vì mừng vui lẫn xúc động khi thấy Hope bước tới, sà vào vòng tay mẹ. Để Hope và mẹ được ở riêng bên nhau trong giờ phút thiêng liêng này, Lauren và Hannah lặng lẽ trở về nhà.

Suốt đêm Thánh, sau giây phút đoàn tụ đầy xúc động, Marianne và con gái thì thầm kể cho nhau nghe mọi thứ về cuộc sống của mình, và về những dự định tương lai của cả hai. Chỉ trong một đêm mà Marianne như được sống lại mấy mươi năm cuộc đời, những giọt lệ tuôn trào khi nghe Hope nhắc lại tâm lòng nhân ái và những hy sinh lớn lao của mẹ Louise, rồi đến những nụ cười hạnh phúc trước những thành công bước đầu của Hope trong nghề báo. Rồi hai mẹ con cùng chơi cờ ca rô, ai thắng sẽ được thưởng một khoanh xúc xích nóng.

Bình minh ló dạng, và trong ánh nắng ấm áp của một ngày mới, đôi mắt của Hope ánh lên viên xanh lấp lánh - giống hệt đôi mắt của Marianne. Từ lúc này trở đi, cả hai biết rằng không có gì có thể chia cắt họ được nữa.

Christmas Happy

END

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

